

သော်တာဆွေ

တောဘဲကလေးတွေ ချစ်စရာ

အပိုင်း(၁)

ပြာမှောင်မှောင်၊ ခိုးမင်အသွေးရယ်နဲ့၊
 ရွာမယောင်၊ မိုးဆင်လို့ပေးပြန်တော့
 ပျိုးပင်ကလေးတွေ၊ စိမ့်လဲကြည်။
 ခနီတောမှာလ
 ငါးပိပေါသနဲ့၊
 မိချောထဘီ ရေတွေစိုလို၊
 စိန်ရွှေကို ပျိုမမက်ပါဘူး၊
 ကုန္ဒြေကိုအရှက်ကို
 ဖုံးဝှက်လို့ငို၊
 အာလူးကြော် အညှီတစ်ပွဲရယ်နဲ့၊
 ငါမူးပြီနော် အတည်ဆဲမိလိမ့်၊
 ဟေ့.... ဒီငနဲက သောက်လေကွာ
 နောက်တစ်ခါဖြင့် ဝီစကီတစ်လုံး။

ထွေးလုံးသည် တကြော်ကြော် အော်၍ နေလေရာသူ့အမေ ဒေါ်သန်းရွှေက
 “ဟဲ့သား.... ဘာတွေပေါက်တတ်ကရလျှောက်ဆိုနေတာလဲ”
 ထွေးလုံးမှာ သူ့ဘဲကလေး ၁၀ကောင်နှင့်သိပ်ပျော်နေသည်။ မိုးရာသီ သူတို့ခြံထဲ
 မြေစိုစိုမှာ တီကျစ်စာပုံတွေတူးဆွ၍ သူ့ဘဲကလေးများအား တီကောင်တွေ ကျွေးနေလေသည်။
 ဝမ်းဘဲတို့ မည်သည့်တီကောင်ကိုအကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။ တစ်ချက်တူးလိုက်၊ တီကောင်တွေ
 ပေါ်လာလိုက်၊ ဝမ်းဘဲကလေးတွေ တို့စလီ၊ တို့စလီ မြည်လျက် လှစားလိုက်၊
 သူတို့နှုတ်သီးလေးတွေ တူရွင်းနှင့်မထိအောင် မနည်းသတိထားရသည်။ ထွေးလုံးသည်
 ပျော်လွန်လွန်း၍ သူ့နှုတ်ထဲရရာတွေ လျှောက်ဆိုနေသည်။ မအေလည်း သူ့သားလှမ်းကြည့်၍
 စိတ်ထဲကျေနပ်အားရလျက် “ဒီမဟုတ်တရုတ်သီချင်းတွေ မင်းဘယ်ကရလာတာလဲကွ”
 “ဪ... အမေကလဲ အရက်ဆရာ ဦးဦးသော်တာ သူမူးရင် အရပ်ထဲအော်အော်
 ဆိုသွားတာ ကြားရဖန်များလို့ တချို့တစ်ဝက် ကျွန်တော် ရနေတာအမေရဲ့”
 ဒေါ်သန်းရွှေသည် နောက်ဖေးကြမ်းပြင်မှာ ပန်းကန်ဆေးရင်း....
 “အရက်သမားသီချင်းတွေဟယ်”
 စင်စစ် သီချင်းမဟုတ်ပေ၊ ရှေးခေတ် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ဆရာ ဒဂုန်နတ်ရှင်
 က‘ပါနောက်’ အမည်နှင့်ရေးခဲ့သော ဟာသ လေးချိုးတွေထဲမှ ဟိုတစ်ပိုဒ်
 သည်တစ်ပိုဒ်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဆယ့်လေးငါးနှစ်မျှ ရှိခဲ့သော မောင်သော်တာ
 ကလေးက အလွတ်ကျက်ခဲ့ရာ ယခုအသက် ၆၀ကျော် ပင်စင် ကျောင်းဆရာကြီး

ဦးသော်တာဟု အရက်မူးရင်း ဆိုလေ့ရှိသဖြင့် အရက်သမားသီချင်းဟု မအေက ပြောသည်ကို ထွေးလုံးက တယ်ပြီးမကျေနပ်လှ။

“ဆိုလို့တော့ကောင်းတာပဲ အမေရယ်”

“ကဲကဲ.... ဒါဖြင့်ဆိုတော်မူပါ ရှင်၊ ပါးစပ်ကဆိုရင်းလက်က တူးနေတော့ ဘဲကလေးတွေခေါင်းလဲ ထိမိခိုက်မိနေဦးမယ်၊ ဩော်...ဒါနဲ့ သားရေမင်းဘဲကလေးတွေတီကောင်တွေ ကျွေးပြီးရင် ညိုမနဲ့ ကြန်စုံတို့ သားအမိကို သွားပြီးမောင်းတိုင်ရွှေပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ... အမေ”

“နောက်ပြီး အင်းထဲက ကန်စွန်းရွက်ညွန့်ကလေးများလည်း ခူးခဲပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ.... အမေ၊ ကျွန်တော် ငါးလူးတွင်းတွေထဲက ငါးရချင်လဲရဦးမှာ”

ထွေးလုံးသည် ၁၁ နှစ်အရွယ် ၅ တန်း ကျောင်းသားကလေးဖြစ်၏။

သူတို့ရွာကျောင်းမှ မူလတန်း အောင်ပြီးနောက် နှစ်မိုင်မျှဝေးသော မြို့ပေါ်ရှိ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ထွေးလုံး၏အမေ ဒေါ်သန်းရွှေနှင့် အဖေဦးထွန်းစိန်သည် လယ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိ၊ လက်လုပ်လက်စား ဖြစ်လေရာ ဦးထွန်းစိန်က ကျရာအလုပ်ကိုလုပ်၍ ဒေါ်သန်းရွှေက ရွာမှထွက်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို နေ့စဉ် မြို့ပေါ်သို့ သွားရောင်းလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ချွေချွေ တာတာ စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်ခဲ့ရာ နွားမတစ်ကောင်ဝယ်၍ မွေးနိုင်ခဲ့၏။ ‘ညိုမ’ဟု နာမည်ပင် ပေးသည်။

ညိုမဦးနှင့် အရင့်အမာရှိသော တစ်နေ့၌ ထွေးလုံးညနေကျောင်းကပြန်အလာ တွင် “သားရေ၊ ညိုမကိုသွားရှာချေဦး၊ သူ့မှာမွေးခါနီးနေပြီ၊ ကောင်မက မြက်နုကကြိုက် ပါဘိသနဲ့၊ မတော်တဆ အင်းစပ်ထဲ နွဲထဲ မွေးနေမှဖြင့် နွားကလေးနစ်နာနေမှာ စိုးရတယ်”

ထွေးလုံးသည် သူတို့ရွာအနီးက ရွှေကြာအင်းဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းခဲလေ၏။ အင်းစပ်က တောင်ကမူစာ ရောက်သောအခါ မြက်နုကလေးတွေ တဝကြီးစားပြီး ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မြက်ခင်းပေါ်တစောင်းလှဲကာ ခေါင်းထောင်၍ပါးစပ်တလှုပ် လှုပ်နှင့် စားမြုံ့ပြန်နေသော ညိုမကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် လက်ထဲရှိ တုတ်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်းလျက်တအားပြေးဆင်းသွားလေ၏။

တောင်ကမူစာခြေရင်းရောက်သော် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ တဖျတ်ဖျတ်တောင်ပံခတ်သံ ကြားရသောကြောင့် အသာလေးကြည့်လိုက်တော့ လားလား တောဘဲငန်းဖြူကြီးတစ်ကောင်၊ တောင်ပံမှာ ခရမ်းရောင်မှန်ကူကွက်နှင့် လှလိုက်တဲ့ငန်း၊ ထွေးလုံးသည် ထိုဝမ်းဘဲကို တအံ့တဩ ငေးမောနေစဉ် ဝမ်းဘဲက အင်းလက်တက်ဖြစ်သော ချောင်းဘက်ပျံသွားပြီး အင်းစပ်ရှိ ကိုင်းတောပေါ် အရောက်တွင် သုံးလေးပတ် လှည့်၍ဝဲသည်။ ထို့နောက်ကိုင်းပင်များအကြားသို့ ထိုးဆင်းသွား၏။

တိရစ္ဆာန်ကိုချစ်ခင် နှစ်သက်တတ်သော ထွေးလုံးသည် ယင်းဝမ်းဘဲကို အနီးကပ်မြင်လိုစိတ် ပေါ်သောကြောင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း အင်စစပ်ကိုင်းတောရှိရာသို့ ခြေဖွဖွကလေး နင်းကာသွားလေ၏။ မိုးဦးကျသည်မှာ သိပ်မကြာသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ချောင်းကလေးသည် ရေကသူ့ခြေသလုံးဝက်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကိုင်းတောအနီး ရောက်လျှင်သူသည် ချောင်းထဲဆင်းကာ ခါးကိုကုန်း၍ကုန်း၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းကာ ကိုင်းတောချုံပုတ်များ အတွင်းသို့ မျက်စိကစားရင်းအခုန ဝမ်းဘဲကြီးကိုရှာသည်။ ချောင်းကွေ့တစ်နေရာ၌ သူသည် ရုတ်တရက် နွဲဗွက်အိုင်လေး တစ်ခုကိုနင်းမိ၍ စွပ်ခနဲ ဒူးဆစ်ထိဝင်သွားသည်၍ လျှာကလေးတစ်လစ်ထုတ်မိကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေသည်။ မတော်တဆ သည်အသံကို ဝမ်းဘဲများ ကြားသွား၍ ထပျံပြေးလေမလားပေါ့။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ဝမ်းဘဲထပျံသည်ကိုမမြင်ရ။

ထို့နောက်သူ့ခြေထောက်ကို နွဲ့ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာတစ်လှမ်းချင်း ချွတ်နင်းလျှောက်ရင်း ကိုင်းပင်များ ချုံပုတ်များကို အသာဖြူကာ ဖြူကာ ချောင်းကြည့်ခဲရာ လေးငါးကိုက်မျှသွားမိလျှင် ဆင်ငိုမြက်ကြီးများ ဝန်းရံလျက်ရှိသော မြက်ခြောက် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်၌ ကျကျနန ဝပ်နေသော ဝမ်းဘဲမကို ဘွားခနဲတွေ့ရလေ၏။ ဝမ်းဘဲမသည်ဖြူဖွေးသော သူ့အမွှေးအတောင်များကိုနှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆွကာ သူ့ကိုယ်သူ သနေသည်။ ဦးခေါင်းကို ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ကာ ဟန်ရေးပြနေသည်။ ထွေးလုံးမှာ ပီတိဖြာနေ၏။

နောက်တစ်ခဏ အကြာ၌ ဝမ်းဘဲမသည် ဝပ်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲထကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံတက်သွားလေသည်။ သူသည်လှုပ်ရှားသမှု မပြုဝံ့သေး။ ဝမ်းဘဲမသည် အပေါ်မှနေ၍ သူ့ဝပ်ကျင်းရှိရာကို သုံးလေးပတ်မျှ ပါးစပ်က ဂတ်ဂတ်ဂီးအော်မြည် လျက် ဝဲပြီးနောက် သူ့လာလမ်းအတိုင်း ပျံသန်းသွားလေ၏။ အောက်ကချောင်း ကြည့်နေသော ထွေးလုံးမှာ ဝမ်းဘဲမသူ့မျက်စိတဆုံးရောက်သွားတော့မှ အသက်ရှူ ဖြောင့်လျက် တဒိတ်ဒိတ်ခနဲသောရင်ဖြင့် ဝမ်းဘဲမအသိုက်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလေ၏။ ဟာ..... ဆင်ငိုမြက်ဖုတ်အလယ်မှာ ကိုင်းရွက်ခြောက်တွေ၊ ဘဲမွေးတွေ အပုံကြီး။ ၎င်းကိုဖြူကြည့်လိုက်တော့ ထွေးလုံးဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းဘဲဥ ပြာပြာကြီးတွေ ၅ လုံး၊ အပေါ်ဆုံးတစ်လုံးကလေးကိုလက်နဲ့ အသာကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ပူပူနွေးနွေးရှိသေး၊ ခုနကလေးကမှ ဥခဲတာကိုး။ ထိုစဉ် ထွေးလုံးစိတ်ထဲ အကြံတစ်ခုခိုင်းခနဲ ရောက်လာသဖြင့် ဥတွေကို မူလအတိုင်း ဖြစ်အောင်ဘဲမွေးတို့ဖြင့် ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ အလွန်ပီတိဖြစ်လျက် သူ့လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲကာ ညိုမကိုအိမ်သို့ပြန်မောင်းခဲလေ၏။

ထွေးလုံးတွင် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သူ့ထက်နှစ်နှစ်ကြီးသော ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားကြီး ဝွေးနီမည်သော လူငယ်ရှိ၏။ ထွေးလုံးက သူတွေ့ထားသော ဝမ်းဘဲမအသိုက်နှင့်သူ့ဆန္ဒပြောသောအခါ ဝွေးနီက ‘အေး.... မင်း ဘဲကလေးတွေ လိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်း ဒီဘဲသိုက်တွေ့ထားတာကို ဘဲမကြီးမသိစေနဲ့၊ ဝမ်းဘဲထုံးစံ ဆယ့်လေးငါးလုံးဥပြီးရင် ဝပ်လိပ်မယ်၊ သီတင်းလေးပတ် ၂၈ ရက်ကြာတော့ အကောင်လေးတွေပေါက်မယ်၊ ဒီတော့တို့ သူ့အမေကြီးပါ သွားဖမ်းယူမယ်’

“ဘဲမကြီးက အဖမ်းခံပါ့မလား၊ ထွက်မပြေးဘူးလား”
“သူ့ကလေးတွေ ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ထွက်မပြေးတဲ့အပြင် မင်းကိုတောင် နှုတ်သီးနဲ့ ဆွဲလိမ့်ဦးမယ်ကွ”

သို့သော် ကြေကွဲဖွယ်ရာကား ဘဲမကြီး ဥတစ်ဆယ့်နှစ်လုံးမြောက် ဥပြီးသော နောက်တစ်နေ့၌ မြို့မှ ရွှေကြာအင်းသို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြသော လူတွေလက်ချက်နှင့် သေနတ်မှန်၍ သေဆုံးသွား၏။ နေ့စဉ် ဘဲမကြီး အရိပ်အခြည်နှင့် ဘဲမကြီးဥကျင်းကို သွားကြည့်နေသော ထွေးလုံးသည် ထိုနေ့၌ ဘဲမကြီးမလာတော့သည်နှင့် မနေ့က တနင်္ဂနွေမှာ မြို့ကြီးသားတွေ သေနတ်နှင့် ပျော်ပွဲစား လာကြသည်ကိုဆက်နွယ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘဲမကြီး ကံကြမ္မာကို သိလေပြီ။ ထွေးလုံးသည် ထိုအကြောင်းကို ဝွေးနီနှင့် ဆွေးနွေးသောအခါ သူတို့အိမ်မှာ ကြက်ဘဲများ မွေးမြူသည်ဖြစ်၍ ထိုတိုရိစ္ဆာန်တို့အကြောင်းသိနေသော ဝွေးနီက...

“ဟေ့... ထွေးလုံး မင်းဒီဘဲဥတွေ စားပစ်ချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဲကလေးတွေ မွေးချင်သလား”

“ဟာ... ငါ ဘဲကလေးတွေ သိပ်မွေးချင်တယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ နေမကောင်းတဲ့ ငါ့ညီမလေးကို နေ့တိုင်းကြက်ဥတစ်လုံး တစ်လုံးကျွေးနေရလို့ ဥတွေကုန်ပြီ ဝပ်ချင်နေတဲ့”

ကြက်မရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့မင်းဘဲဥတွေကို ငါတို့ကြက်မ ဥကျင်းထဲယူထည့်၊ ပေါက်တော့ရင် ဘဲကလေးတွေမင်းအိမ်ယူသွား”

ယင်းသို့ဖြင့်ထွေးလုံးတို့အိမ်က ညိုမက သူ့သားကလေးကြန်စုံမွေးဖွားပြီး သုံးပတ်မျှအကြာတွင် ထွေးလုံး၏ တောဘဲဥ ဆယ့်နှစ်လုံးသည် ဘဲကလေးဆယ်ကောင်ပေါက်သဖြင့် သူ့အိမ်သို့ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

ဤနည်းဖြင့်အမိမဲ့ ဘဲကလေးများအား မွေးစားအဖေလုပ်ခဲ့သော ထွေးလုံးမှာ သူ့ဘဲကလေး ဆယ်ကောင်နှင့်ပျော်လှသည်။ နောက်ပြီး သူတို့အိမ်မှာ မိခင်နွားမကြီး ညိုမနှင့် သားကြန်စုံကလဲ ရှိနေသည်။ ယခုကြန်စုံက နှစ်လသားရှိပြီ။ ဘဲကလေးတွေ က တစ်လကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ အထီးအမတော့ခွဲမရသေး။

ထွေးလုံးသည်ထိုဘဲကလေးများအား တီကောင်ဝလောက်အောင် ကျွေးခဲ့ပြီးနောက် ဓားမတိုလေးတစ်ချောင်း ခါးထိုးပြီးအိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။ ညနေ နေထန်းတစ်ဖျားခန့် ရှိ၍မိုးသားမိုးတိမ် ကင်းစင်လျက် ရာသီဥတု သာယာနေသည်။ ရွာထိပ်က ညောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ သူတို့ရွာသား ကျောင်းနေဖော်များ ဖြစ်ကြသော ဝွေးနီ၊ အောင်ထွန်း၊ အုန်းကျော်စသော ကလေးများ ကစားနေကြသည်။ ထိုနေ့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် နေ့ခင်းကြီးကတည်းက လာရောက်ကစားနေသည်။

မီးခြစ်ဆံတမ်း ဂေါ်လီရိုက်ကြသည်။ သားရေကွင်းပစ်ကြသည်။ မျောက်ပန်းလှန်ကြသည်။ ပိုက်ဆံတမ်း။ ကြည့်စမ်းသည်ခေတ်ကလေးတွေ သည်လောင်းကစားမှု မကင်းသောနည်းတွေကစားနေကြသည်။ ထွေးလုံးမူ သူ့အိမ်မှာ သူချစ်သော တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ ရှိနေသည်မို့ အခြားကလေး အဖော်များနှင့် ကစားစရာမလိုတော့။ ဒါကလေးတွေ ကျွေးမွေးပြုစုရသည်နှင့်ပဲ ပျော်နေသဖြင့် သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဝွေးနီက ကစားရန်ဆီးခေါ်သည်မှ...

“ဟေ့အေးကွာ..... ငါအင်းထဲသွားပြီး နွားသားအမိမောင်းတိုင် ရွှေပေးရဦးမယ်” မောင်းတိုင်ဆိုသည်မှာ ဆုံလည်တီပေါ်တွင် ဝါးဆစ်ခေါင်းတစ်ခုနှင့် မောင်းတံစွပ်ထား၍ ထိုမောင်းတံအဖျားမှာ နွားကြိုးကို ချည်၍ထားသည်။ မောင်းတံ အဖျားသည် အစဉ်အဖြင့် အပေါ်ထောင်နေသောကြောင့် နွား၏ခြေထောက်ကို ကြိုးမငြိနိုင်။ နွားသည် သူ့ချည်သောကြိုးနှင့် မောင်းတံအရှည်နှစ်ခုပေါင်း အချင်းဝက် ရှိသော စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ လှည့်ကာ ပတ်ကာ အစာစားနေရသည်။ ယခုလို မိုးတွင်းအချိန်မှာ လယ်များတွင် ကောင်ပင်များရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နွားများကို လွှတ်ထား၍ မဖြစ်တော့။ သည်လိုစားကျက်တွင် နွားများကိုမောင်းတံနှင့်လှန်၍ ထားရသည်။

ထွေးလုံးရောက်သွားသောအခါ ညိုမ သားအမိသည် သူတို့လှည့်ပတ်နိုင်သော စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ခွာချင်းထပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အဆင်သင့်ပဲ ထွေးလုံးက မောင်းတိုင်ကိုနေရာပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ပထမ မောင်းတံကိုချွတ်။ ထို့နောက် မောင်းတိုင်ကိုနဲ့နဲ့နဲ့နတ်။ ပြီးလျှင်အခြားတစ်နေရာသို့ မောင်းတိုင်ကိုယူသွားပြီး လန်းဆန်းစိုပြည်သော မြက်များရှိရာနေရာမှာ မောင်းတိုင် အဖျားချွန်ချွန်ကို မြေပျော့တွင်ဆောင့်ဆောင့်စိုက်၊ ထိုနောက် နွားမချည်ထားသော မောင်းတံကို နွားမနှင့် ဆွဲယူလာပြီး မောင်းတိုင်မှာ ပြန်စွပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အဖေ ဦးထွန်းစိန် လုပ်ပေးထားသော မောင်းတိုင်။

ယင်းကိစ္စပြီးသောအခါ ထွေးလုံးသည် မောင်းတိုင်နှင့် တယ်ပြီးမဝေးလှသော ရွှေကြာအင်းထဲဆင်း၍ ကန်စွန်းညွှန်ရှုသည်။ သို့ရှုရင်း အင်းကမ်းစပ်မှာ သူလုပ်ထားသော ငါးလူးတွင်းကလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်ရာ ငါးရဲ့ခေါင်းတိုကလေး နှစ်ကောင်နှင့် လက်ငါးခုကြီးတစ်ကောင် ရလိုက်သဖြင့် ထွေးလုံး ဝမ်းသာလှ၏။

နေကိုမော့ကြည့်လိုက်သော် အချိန်ရှိသေးသဖြင့် ထွေးလုံးသည် အင်းကမ်းစပ်မှာ ငါးလူးတွင်းကလေးတွေ ထပ်ပြီးလုပ်သည်။ သူ့ဓားမတိုကလေးနှင့် ရေစပ်မှာ တောင်ဆုပ်လောက် နက်အောင် အချင်းတစ်မိုက်မျှရှိသော တွင်းဝိုင်းဝိုင်းကို တူးသည်။ ပြီးလျှင် ရေစပ်က တွင်းနှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်းမှာရွံ့ကိုချောပြောင်နေအောင် ပွတ်သပ်ထားလိုက်သည်။ ငါးခု ငါးရုံကလေးတို့သည် သည်လို ချောပြောင်နေသော ရွံ့သားကိုတွေ့လျှင် တက်ပြီးလူးတတ်သည်။ ဤအခါတစ်ဖက်သို့ လွန်ပြီးတွင်းထဲကျ၊ ဤတွင်းထဲမှာရေမရှိ။

ထွေးလုံးသည် သူ၏ ငါးလူးတွင်းကလေးများကို အင်းကမ်းပါးမှ လျှောက်သွားသောသူတို့ မမြင်ရ မသိရအောင်တွင်းဝအပေါ်မှာ ကိုင်းရိုးဆောက် ကိုင်းဆောက်ကလေးတွေနှင့် အုပ်ထားသည်။ အချိန်မရွေး ငါးကလေးတွေက ကျနေတတ်တာပဲ။ မိုးရွာသည် ငါးမြူးသည် ဆိုသောအခါများ တစ်တွင်းတည်း နှစ်ကောင်သုံးကောင်ပင်ရတတ်သည်။ သည်နေ့တော့ နေသာသဖြင့် ငါးမမြူး။ ထို့ကြောင့်သူ့ ငါးလူးတွင်း ဆယ်လေးငါးတွင်းမှ ငါးသုံးကောင်တည်းသာရခဲ့သည်။

ညနေစောင်း နေဝင်ရီသရောအချိန်တွင် နွားသားအမိကို မ၍ကန်စွန်းရွက် စည်းကြိုးနှင့် ငါးသုံးကောင်ကို သီတံနှင့်ဆွဲပြီး ရွာတွင်းသို့ဝင်လာသော ဆယ်နှစ်ကျော် ကျော်မျှရှိသေးသော သူငယ်ကလေးသည် မည်မျှကျက်သရေရှိပါသနည်း။

ဘဲကလေးတွေနာမည်

“အမေရေ ကျွန်တော်သူတို့ကလေးတွေကို နာမည်ပေးထားပြီ၊ သူကမီးခိုး၊ သူက မဲလုံး၊ သူက မှိုင်းပြာ၊ သူက ညိုမောင်း၊ သူက ဖြူရော်၊ သူက ဝါနု၊ သူက ရင်ကျား၊ သူက ကျောကွက်၊ သူက ဘေးဖြူ၊ သူက ရောင်စုံတဲ အမေ”

ဘဲကလေးများသည် သူနှင့်လက်ပွန်းတတီး နေနေကျ၍ အလွန်ယဉ်ကျေးနေသည်။ ထွေးလုံးပတ်ချာလည်မှာ ပါးစပ်ကလေးတွေက တို့စလီ တို့စလီ မြည်လျက် လှုပ်လှုပ်ရွရွနေသည်ကို ထွေးလုံးက သူ့အမေအား တစ်ကောင်စီ တစ်ကောင်စီဦးခေါင်းကလေးတွေ လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြ၍ နာမည်ကလေးတွေ မှည့်ခေါ်နေလေရာ သူ့အမေက...

“သားရဲ့နှင့် ဘဲကလေးတွေက ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ညိုညိုပြာပြာ၊ ဖြူဖြူဝါဝါ ကလေးတွေချည်ပါပဲကွယ်၊ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ခွဲမသိပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ သိတယ်၊ ဟောဒါ ညိုမောင်း၊ ဟောဒါ ရင်ကျား၊ ဟောဒါ ရောင်စုံ၊ ဟောဒါ ဘေးကွက်”

“မင်းဘယ်လိုမှတ်သလဲ”

“မြင်နေကျတော့ အလိုလိုသိနေတာပေါ့ အမေရယ်၊ ကဲ... မကြီး မငယ်တို့ အမြွှာပူး ညီအစ်မလေ၊ နံဘေးက လူတွေက ခွဲမသိကြဘူး၊ ဟော သူ့အမေကတော့ သိနေတာပေါ့၊ အဲဒီလိုပေါ့၊ နောက်ပြီး သူများကျွဲတွေကို စုကျောင်းတဲကိုပေတူးကြီးလေ၊ ကဲ...ကျွဲတွေ အကောင်နှစ်ဆယ်အစိတ်ကို ဘယ်သင်း ဘယ်သူ့အိမ်က ကျွဲဆိုတာကို သူ့ခွဲခြားသိနေတာကော၊ အဲဒါမှ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ၊ မကြီး မငယ်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ကျွန်တော့ ဘဲကလေးတွေ ဆိုတာကလဲ အမွေးအရောင်လေးတွေ နည်းနည်းစီ ကွဲကြသေးတယ်၊ ကဲ....ကျွဲတွေကျ တော့ အားလုံး အရောင်တူ၊ ချိုတူတွေလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား အမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

“ကဲ... ဘုန်းကြီးတွေကြည့်ဦး၊ အလှူမှာ ဘုန်းကြီးဆယ့်လေးငါးပါးကြွလာတယ်၊ သင်္ကန်းဝါဝါနဲ့ချည်းပဲ ဒါပေမယ့် အမေတို့ ကိုယ့်ကျောင်းက ဘုန်းကြီးတော့ ကိုယ်မှတ်မိတယ်၊ ခွဲခြားပြီး သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟယ်... ငထွေးလုံးနှင့်ဟာတော်တော့၊ ဘယ့်နယ်တော် ဘဲကနေ မကြီးမငယ် ရောက်၊ မကြီးမငယ်ကနေ ကျွဲရောက်၊ ကျွဲကနေ ဘုန်းကြီးရောက်၊ မစပ်မရာတွေ”

“ဪ... သဘောပြောတာပါ အမေရဲ့၊ ဒါနဲ့အမေ ဘုန်းကြီးနဲ့ကျွဲနဲ့ မတည့်ဘူးနော်၊ ကျွဲတွေဟာ ဘုန်းကြီးတွေမြင်ရင် လိုက်ခတ်တာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေ လယ်ကွင်းထဲများ ကြွရရင် ကျွဲအုပ်ကို ဝေးဝေးကရှောင်ရတယ်၊ ကျွဲတွေက ဘုန်းကြီးတွေကိုဘာလို့ လိုက်လိုက်ခတ်တာလဲ အမေ”

“ဟဲ...ကျွဲက ဘုန်းကြီးတွေရယ်လို့ ခတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့မျက်စိထဲမှာ နီနီဝါဝါ အရောင်တွေကိုသာ လိုက်ခတ်တာ”

“ဟုတ်မယ်အမေ ဟုတ်မယ်၊ တစ်ခါက ကျောင်းကကိုရင်ကြီး ရှင်တိဿနဲ့ ကျွန်တော် ဥသျှစ်ကုန်းရွာက မသာသွားတော့ အပြန်မှာ ချုံကွယ်တစ်ခုကနေ ရုတ်တရက်ကျွဲတစ်ကောင် ထွက်ပြေးလာပြီး ကိုရင်ကြီးကို လိုက်ခတ်တာ ကိုရင်ကြီးက ပြေးရင်း စိတ်ကူးရပြီး သူ့ဇကသီကြီး ချွတ်၊ ချုံတစ်ခုပေါ် တင်ပစ်ခဲ့တော့ အဲဒီကျွဲကြီး ဟာလေ ကိုရင်ကြီးကိုဆက်မလိုက်တော့ဘူးဗျ၊ အဲဒီချုံပေါ်က သင်္ကန်းကြီးကိုချည်း ဆောင့်ဆောင့်ခတ်နေတော့တာပဲ၊ ဟီး...ဟီး ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ရယ်မနေနဲ့ငါ့သား၊ မင်းလဲ တစ်နေ့ ကိုရင်ဖြစ်ရဦးမှာပဲ”

“ဘယ်တော့လဲ အမေ”

“ကြန်စုံကြီးတော့လေ၊ ကြန်စုံကိုရောင်းပြီး မင်းကိုရှင်ပြုဖို့ တို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

“ဟင် ကြန်စုံကို မရောင်းနဲ့အမေ၊ ကြန်စုံကို မရောင်းရဘူး၊ ကြန်စုံမရှိတော့

ကျွန်တော်ငိုနေမှာ၊ ဘယ့်နယ်လုပ်ရှင်ပြုဖြစ်တော့မလဲ”

“ဟယ်... နောက်လေးငါးနှစ်လို့ပါသေးတယ်ကွာ၊ မင်းကြီးတော့ စိတ်ပြောင်းလာဦးမှာပါ”

“မပြောင်းဘူးအမေ၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းဘူး”

ရန်သူ

ထွေးလုံးက သူ့ဘဲကလေးတွေ နာမည်ပေးသောအချိန်မှာ ဘဲကလေးတွေက ငယ်လှသေးသည်။ ကျောမကုန်းသေး မွေးကြမ်းမထိုးသေး၊ ဥမှ ထွက်ခဲ့သော မွေးနု မွေးညင်းကလေးတွေနှင့်သာ ရှိသေးသည်။ အဲသည် အရွယ်မှာအင်မတန် ပျောက်တတ်ရတတ်သည်။ နေ့အချိန်မှာ ကျီးရန်၊ စွန်ရန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွေးလုံးသည် နေ့အချိန်မှာ သူမကြည့်နိုင်လျှင် ဘဲကလေးတွေကို အပြင်သို့မလွှတ်။ ညအချိန်မှာ သူ့ဘဲကလေးတွေ အိပ်သောနေရာသို့ မြေကြွက်ကြီးများ မဝင်နိုင်ရန် ရေနံဆီပုံး၊ အပျက်များမှ သံပြားတွေကို လုံခြုံစွာဝိုင်းထားသည်။

သို့တိုင် သူ့ဘဲကလေးတွေ နာမည်ပေးပြီး လေးငါးရက်လောက်အကြာမှာ ဘဲကလေးတစ်ကောင် စတင်၍ပျောက်လေ၏။

ထွေးလုံးသည် ညနေကျောင်းမှအပြန် သူတို့နွားညိုမတို့ သားအမိကိုမောင်းလှန်ထားသော ကွင်းထဲမှ ပြန်မရုပ်သိမ်းမီ ဘဲကလေးတို့အား တီကောင်တူး၍ ကျွေးနေကျ၊ နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် အပြင်ထွက် အစာစားနေကျ ဖြစ်သော ဘဲကလေးတို့သည် ထွေးလုံးလာသည်ကိုမြင်လျှင် ဝပ်နေရာမှ ထကြပြီး

ပါးစပ်ကလေးတွေဖြူ၍ တို့စလီ တို့စလီ မြည်လျက် ဘဲခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့မှပေါက်ပြား၊ သို့မဟုတ် တူရွင်းကို ထမ်းသွားသော ထွေးလုံးနောက်သို့ ခြေထောက်နားမှ ကပ်၍ လိုက်ကြတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ထွေးလုံးသည် တစ်ဖက်မှာ ချုံပင်များရှိသော ခြံစည်းရိုးအနီးမှာ ဘဲကလေးတွေ တီကောင်တူးကျွေးနေစဉ် သူ့အမေက အိမ်နောက်ဖေး ရေကပြင်မှနေ၍..... သားရေ မင်းဘဲကလေးတွေ ခဏထားပြီး အမေ့ကိုရေတစ်ခေါက်လောက် တင်ပေးစမ်းပါကွယ်”ဟု ဆိုသဖြင့်.....

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”ဟု ပြန်ပြောပြီးလက်ထဲက ပေါက်ပြားကိုချခဲ့၍ အိမ်ဆီသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ပြားကိုချထားခဲ့၍ကားမဖြစ်၊ ထိုပေါက်ပြားနှင့် ထွေးလုံးသွားမည်ဆိုပါလျှင် ဘဲကလေးတွေက နောက်မှစုပြုံလိုက်မည်သာ။ သူတို့သဘောမှာ လူ့ထက်ပေါက်ပြားက သူတို့အား တီကောင်ကျွေးသည်ဟု ယူဆဟန်တူသည်။ ပေါက်ပြားနားမှာ ဝိုင်းအုံ့၍ကျန်ခဲ့သည်။ အကယ်တန္တိအခြား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဤပေါက်ပြားကိုလာယူ၍သွားအံ့။ ထိုလူနောက်သို့ သူတို့စုပြုံလိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူတို့အားတီကျွေးသည်မှာ လူကမဟုတ်။ ပေါက်ပြားသာမောနဟု အောက်မေ့ကြကုန်၏။ ဥပမာ ကြည့်ပါ။ ထွေးလုံးအဖေရယ်၊ ထွေးလုံးအမေရယ်၊ ထွေးလုံးရယ် သုံးယောက် အတူလာပြီး ဘဲခြံကိုဖွင့်ပေး၊ ပေါက်ပြားကိုငင်သူ၏ နောက်ကိုသာသူတို့လိုက်ကြသည်။ ဤပေါက်ပြားက သူတို့အား တီကောင်ကျွေးသည်ဟု ဘယ့်ကလောက် အစွဲအလမ်းကြီးနေသလဲဟူမူ သူတို့နေ့စဉ်မြင်နေကျ ထွေးလုံးတို့မိသားစု မဟုတ်ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက် ပေါက်ပြားထမ်းသွားသည်ကိုမြင်လျှင်လည်း ထိုလူနောက်မှ စုပြုံလိုက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွေးလုံးတို့ အိမ်ခြံတံခါးဝမှာ ဘဲမထွက်နိုင်အောင် တစ်တောင်သာသာမြင့်သော ဝါးထရံလေး ရက်၍ ကာထားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည်လမ်းမက လူတစ်ယောက်ပေါက်ပြားထမ်းသွားသည်ကိုမြင်လျှင် နောက်မှစုပြုံလိုက်သွားတတ် သောကြောင့်ဖြစ်၏။ အတော်ခက်တဲ့အကောင်မျိုး။

ပြန်ဆက်စို့။ ထိုနေ့ညနေက ထွေးလုံးသည်သူ့အမေအား ရေခပ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် (ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်) ပြန်လာပြီး ဘဲကလေးတို့အား တီကောင်ဆက်၍တူးကျွေးနေသည်။ သို့စဉ် ထွေးလုံးသည် သူ့ဘဲအုပ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အားမရ၊ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေသည်ဟု အောက်မေ့လာ၍ တစ်နှစ်သုံး လေးရေကြည့်တော့ ဟိုက်.... ကိုးကောင်တည်း။ သူထပ်ရေပြန်သည်။ ဟုတ်တယ် ကိုးကောင်တည်းပဲ။ ဟိုက် တစ်ကောင်ဘယ် ရောက်သွားပါလိမ့်၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တယ်။ မမြင်ဘဲတို့၏ သဘာဝမှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်လည်း ခွဲမနေတတ်။ ဧကန္တဘဲကလေးတစ်ကောင်တော့ ပျောက်ပါပြီ။ ငါ့ရေခပ်နေတုန်း ကျီးကန်းများ သုတ်သွားလေသလော၊ ဟင့်အင်း... ကျီးကန်းလည်း သည်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြင်ပါဘူး။

ထွေးလုံး အိမ်မှာရှိနေလျှင် ကျီးကန်း သူတို့ခြံထဲတောင် မလာဝံ့ဘူး။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်ထွေးလုံးလက်ထဲမှာ သို့မဟုတ် ခါးမှာ ခွလေးက အမြဲရှိနေ၏။ ကဲ...ဒါဖြင့် စွန်များလား၊ ဟင့်အင်းစွန်တို့မည်သည် သည်လိုမိုးရာသီတွင် လူတို့ရပ်ရွာတွင် မနေတတ်။ ဝါတွင်းကာလမှာ ဟိမဝန္တာတောသို့သွား၍ ဝါဆိုနေကြသည်ဟုလူကြီးသူမများ ပြောကြ၏။

ထွေးလုံးသည် သည်ရာသီမှာ စွန်တစ်ကောင် တစ်မြီးမျှလည်းမမြင်တော့။ သူ့ဘဲကလေးတစ်ကောင် ပျောက်သည်ကိုမစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။ သူ့ဘဲအုပ်ကိုသူထပ်၍ထပ်၍ရေသည်။ ဘယ်နှစ်ခါရေရေ ကိုးကောင်ဟာ ကိုးကောင်ပဲ။

နောက်ဆုံး၌ ထွေးလုံးသည် သူ့ပုဆိုးစထဲသို့ တစ်ကောင်နှစ်ကောင် ကိုးကောင်ဟု ရေတွက်ထည့်ခဲ့ပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ငိုယိုကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

“အမေရေ... ဘဲကလေးတစ်ကောင် ပျောက်သွားပြီဗျ”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်တော့ သူ့အမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှ...

“ဟဲ့... ဘယ်နှယ်လုပ် ပျောက်တာတုံး”

“သိဘူး၊ အမေရေခပ်ခိုင်းလို့ ရေခပ်ပြီး ပြန်လာတော့ တစ်ကောင်လျော့နေတာပဲ”

“မင်း... မျက်စိများ မှားသလားကွယ်”

“မှားပါဘူး၊ အခုပဲ တစ်ကောင်စီဖမ်းပြီး ကျွန်တော့ပုဆိုးထဲထည့်ခဲ့ပြီ

အမေလာကြည့်ပါဦး”

သူ့အမေလည်း အိမ်အောက် ဘဲခြံသို့ ဆင်းလာတော့ ထွေးလုံးသည် ဘဲခြံဝမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ သူ့ပုဆိုးခါးပုံစထဲမှ တစ်ကောင်စီထုတ်ကာ “ဟောဒါက ဝါန၊ ဟောဒါက ညိုမောင်း၊ ဟောဒါက မီးခိုး၊ ဟောဒါက ရင်ကျား၊ ဟောဒါက ဖြူရော်၊ ဟောဒါက မီးခိုး၊ ဟောဒါက ရင်ကျား၊ ဟောဒါက ဖြူရော်၊ ဟောဒါက မှိုင်းပြာ၊ ဟောဒါက မဲလုံး၊ ဟောဒါက ကျောကွက်၊ ဟောဒါက ရောင်စုံ၊ ကဲကုန်ပြီ ဘေးဖြူရယ် ပျောက်သွားတာပေါ့”

“ကျီးကန်းများ ထိုးသလားကွယ်”

“ကျွန်တော့ခြံထဲ ကျွန်တော်ရှိရင် ဘယ်ကျီးကန်းမှ မလာရဲဘူး”

“စွန်တို့ ချိုးသိမ်းတို့လဲ ဒီအချိန်မှာ မရှိပါဘူး၊ ကြွက်များ ဆွဲသွားသလား၊

အဲဒီအနားမှာ ကြွက်တွင်းရှိသလား”

“ဘာတွင်းမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ပေါက်ပြားနဲ့ လျှောက်ပေါက်ထားတာ မြေတွေ့မလို့”

ဒါဖြင့် မြွေများလား”

“မြွေဆို ကျွန်တော်တွေ့ရမှာပဲ၊ မြွေဆိုတာ သူ့သားကောင်ကို ဘယ်တော့မှ ချီမယူသွားဘူး၊ ရတံ့နေရာမှာ မျှိတာပဲ၊ ကဲ... ဒီတော့ ကျွန်တော်ရေခပ်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ခဏလေးပဲ၊ အဲဒီအတွင်းမှာ ဘဲက အငယ်လေးမို့ သူ့မျိုးပြီးသွားလဲ မဝသေးဘူး၊ နောက်တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်သူဗိုက်မပြည့်မချင်း မျိုးနေဦးမှာပဲ”

“အင်း... ငါ့သားပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုကဘယ်လိုများ

ပျောက်ပါလိမ့်ကွယ်၊ ကဲတိတ်ပါ သားရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ကိုးကောင်ကြီးများတောင် ကျန်သေးတာပဲ”

“ဘေးဖြူလေးကိုသနားတာ အမေရဲ့၊ ဘာကောင်များ စားသွားတာပါလိမ့်”

“ကဲ... တိတ်တိတ်၊ ဘဲခြံကိုပိတ်ခဲ၊ ညိုမတို့သားအမိဆီ သွားချေဦး”

ဘဲခြံတို့မည်သည် ကြက်ခြံလိုမဟုတ်။ အပေါ်ကအုပ်စရာမလို။

ခူးဆစ်လောက်မြင့်သော အကာရှိလျှင်ပင် ဘဲများမထွက်နိုင်တော့ပြီ။

ထွေးလုံးသည်သူ့ဘေးဖြူလေးအတွက်ရင်ထဲက တသသနှင့်ရွာမှ ကွင်းထဲသို့ထွက်ရလေရာ သူ့အမေဘေး၌ ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေသော ကြန်စုံလေးကို မြင်လိုက်ရတော့မှ သူ့ဘဲကိစ္စကို ခေတ္တမေ့ပျောက်သလို ရှိသွား၏။ သို့သော် ထွေးလုံးခမျာ သူ့ဘဲကလေးများအတွက် ပူရသည်မှာ ဘေးဖြူတစ်ကောင်တည်းနှင့် မပြီးသေးချေ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘဲခြံထဲ၌ပင် နောက်ထပ်နှစ်ကောင် ပျောက်နေပြန်လေ၏။

“အောင်မလေး အမေရဲ့” ငိုသံပါကြီးနှင့် “လာကြည့်ပါဦးဗျ၊ ရောင်စုံနဲ့ မှိုင်းပြာ

နှစ်ကောင်မရှိတော့ပြန်ဘူးဗျ”

ထွေးလုံးအဖေ ကိုထွန်းစိန်မှာ ပန်းရံဆရာဖြစ်၍ ထိုအချိန်၌ အခြားရွာတွင် ပန်းရံသွားလုပ်နေသဖြင့် သူတို့အိမ်မှာ သည်သားအမိနှစ်ယောက်တည်း။ မအေကြီးပဲ ဘဲခြံရှိရာဆင်းလာပြီး....

“ဟင်.... ဘယ်လိုများ ပျောက်ရပြန်ပါလိမ့်ကွယ်၊ လူဝင်ခိုးတာဆိုလဲ”

တစ်ကောင်မှ မချန်ဘူး အားလုံးယူသွားမှာပေါ့ အမေရယ်”

“ဒါဖြင့် ခွေးဝင်ကိုက်သွားတာများလား”

“ဒီအနီးအနားမှာ ကြက်၊ ဘဲကိုက်တတ်တဲ့ခွေး မရှိပါဘူး၊ ရှိလဲ ကျွန်တော်တို့ခွေး မျောက်ညိုက ကျွန်တော်တို့ခြံထဲ တခြားခွေး အဝင်မှမခံတာ၊ ဟင်း ဘေးဖြူရယ်၊ ရောင်စုံရယ်၊ မှိုင်းပြာရယ်၊ နင်တို့ ကုသိုလ်ကံလေးတွေက ဆိုးလိုက်တာ ဟယ်”

“ဪ..... သားရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု၊ သေနေစေတော့ တစ်နည်းနည်း သေရမှာပဲ၊ တရားနဲ့ဖြေပါကွယ်”

“အဖေရှိရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

“မင်းအဖေရှိတော့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“တရားခံရှာနိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

“ကဲ.... သားမျက်ရည်တွေ သုတ်ကွယ်၊ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့”

“ကျွန်တော်မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒီဘဲကလေးတွေကို စိတ်မချဘူး”

“ကျောင်းမသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရယ်၊ သွားသာသွားပါ၊ အမေကြည့် ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အမေဈေးရောင်းသွားရင်ကော”

“တောင်းနဲ့အုပ်ပြီး အပေါ်က ခဲဖိခဲပဲ့ပါ့မယ်၊ ငါ့သားစိတ်ချလက်ချသာသွား”

“ခုသူတို့ကိုအမေ အစာကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ညက ထမင်းကြမ်းကျန်ကို ရေဖျော်ပြီး ကျွေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထွေးလုံးသည် ယခုမနက် သူ့အမေချက်ထားသော ထမင်းပူပူနွေးနွေးကို မနေ့က သူ့ငါးလူးတွင်းမှရခဲ့သော ငါးဟင်းနှင့်စားပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။ သူ့ကျောင်းသွားရသည်မှာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဟုတ်သေးချေ။ လွယ်အိတ်ကိုပန်းစလွယ်သိုင်းလျက်ညိုမတို့သားအမိကို ကွင်းစားကျက်ထဲသို့ ပို့ခဲ့ရသေး၏။ ရောက်သော် နွားမကြီးကို မောင်းတံတွင်ချည်ပြီးမှ ကျောင်းသွားရန် တာလမ်းမကြီးသို့ တက်ခဲ့ရ၏။

တာလမ်းပေါ်တွင် သူ့အား အသင့်စောင့်နေသော သူငယ်ချင်း ဂွေးနီနှင့်တွေ့လျှင် သူ့ဘဲကလေးသုံးကောင်ပျောက်ရပုံကို အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ကြက်၊ ဘဲ မွေးနေကျဖြစ်သော ဂွေးနီသည် အတော်ကြစဉ်းစားပြီးနောက်

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီရန်သူတော့ ပေါ်လာပြီဟေ့”

“ဘယ်သူလဲ... ဘာကောင်လဲ”

“မပြောသေးဘူးကွာ၊ မျက်ဝါးဝါးထင်ထင်မိမှ မင်းသိရစေမယ်၊ ညနေကျောင်း ဆင်းတော့မင်းတို့အိမ်ငါလိုက်ခဲမယ်”

သူ့စကားအတိုင်း ဂွေးနီသည် ထွေးလုံးတို့အိမ်လိုက်လာပြီး ဘဲခြံကိုကြည့်လျက် ခေါင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်ညိတ်၏။

“မင်းဘာခေါင်းညိတ်တာလဲ”

“ငါ့တွေးတောချက် မှန်နိုင်လို့ပါကွာ၊ ကဲ.... မင်းဘဲလေးတွေကော ဟိုတောင်းအောက်မှာလား”

“အေး အမေက သူမရှိရင် အုပ်ပစ်ခဲတာကွ”

“ကဲ... ဖွင့်လိုက်ပါကွာ”

ထွေးလုံးက ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟိုက်တစ်ကောင် ပျောက်သွားပြန်ပြီ၊ ခုနှစ်ကောင် ရှိရမှာ ခြောက်ကောင်တည်း”

ထွေးလုံးသည်မျက်ရည်တွေဝဲလျက်....

“အမေရေ.... တစ်ကောင် ပျောက်ပြန်ပြီဗျ၊ ကျောကွက်ရယ် မရှိတော့ဘူး”

မီးဖိုချောင်မှ သူ့အမေက ထလာပြီး...

“ဟဲ့ ငါအပြင်ထွက်မယ်လုပ်တော့ အဲဒီတောင်းနဲ့ အုပ်ပစ်ခဲတာပဲ၊

ပြန်တောင်ဖွင့်မပေးရသေးဘူး၊ ငါမေ့နေလို့၊ ဒီတောင်းထဲမှာ ဘာကောင်က ဝင်နိုင်မှာမို့လဲ၊
အောက်က မြေကြီးမှာများ ကြွက်ဖောက်ရာရှိသလား”

ထွေးလုံး။ ။ “မရှိဘူး”

ဂွေးနီ။ ။ “အရီးသန်းရွှေ ဘဲကလေးတွေ တောင်းအုပ်တော့ ဘယ်အချိန်လဲ”

“နာရီပြန် တစ်ချက်လောက်ပါဟယ်”

“သူတို့ကိုအုပ်တော့ ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိသလဲ၊ အရီးသန်းရွှေ ရေကြည့်မိသေး လား”

“ဒီရွှေစိရွှေစိကလေးတွေ ငါ မရေနိုင်ပါဘူးဟယ်၊ သူတို့စုဝပ်နေတာ အပေါ်က

တောင်းအုပ်လိုက်တာပဲ”

ဂွေးနီသည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကဲ.... ထွေးလုံး၊ ဘဲကလေးတွေ အပေါက်ဖွင့်ထုတ်မနေ့က

တစ်ကောင်ပျောက်တဲ့နေရာ ခေါ်သွားပြီး မနေ့ကလို တီတူးကျွေးနေ၊ အဲ မင်း မနေ့က
ရေခပ်တဲ့အချိန်ကျတော့ ငါ့ဆီပြန်လာခဲ”

ထွေးလုံးသည်ပေါက်ပြားထမ်း၍ ဘဲကလေးတွေကသူ့နောက်မှ တို့စလီ တို့စလီ
မြည်လျက်ဝမ်းသာအားရလိုက်သွားကြသည်။ မနေ့ကနေရာရောက်တော့

ဂွေးနီမှာသည့်အတိုင်းပင် တီတူးကျွေးနေသည်။

ဂွေးနီကတော့ သူတို့အိမ် ရေကပြင်မှာထိုင်၍ ကြည့်နေသည်။ ထွေးလုံးသည်
သူမနေ့က ရေခပ်ချိန် ရောက်ပြီလို့ထင်သောအခါ ပေါက်ပြားချခဲ၍ ဂွေးနီရှိရာသို့
ပြန်လာခဲသည်။

ဂွေးနီ။ ။ “လာ... ဒီကနေ အသာကြည့်နေ၊ ငါထင်တာမှန်ရင်တော့
ဘဲကလေးတစ်ကောင်တော့ စတေးရဦးမှာပဲကွ”

ဘဲကလေးများသည် ထွေးလုံးချထားခဲသော ပေါက်ပြားပတ်လည်မှာ
တူးဆွထားသော မြေပွပွတွင် နှုတ်သီးနှင့်လျှောက်ထိုး၍ တီကောင်ရှာနေကြသည်။ တယ်ပြီး
မကြာလိုက်ပါ။ ခြံစည်းရိုး ဟိုဘက်ချုပ်ထဲရှိ ကျောဝါဝါမိုက်ဖြူဖြူကြောင် ကြီးတစ်ကောင်
ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လာတဲ့ပြီး ဘဲကလေးတစ်ကောင်ကို ချီသုတ်သွားလေ၏။

ထွေးလုံးသည် ရေကပြင်မှခုန်ချကာ ထိုကြောင်အားသူ့အိမ် ဖမ်းနိုင်တော့မည် နှယ်
ပါးစပ်မှဆဲဆို ရေရွတ်လျက်တအားပြေးလိုက်သည်။ သို့သော်ကြောင်ဆိုးကား
အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရတော့ပြီ။

ဂွေးနီက အေးဆေးစွာပင် လျှောက်လာလျက် ခြံစည်းရိုးဟိုက်ဘက်ကူးမည်ပြု
နေသော ထွေးလုံးအား....

“ဟေ့.... မင်းလိုက်နေလို့ အပိုပေါ့ကွ၊ ဒီအချိန်မှာ ဟိုကြောင်က
သူပုန်းခိုနေကျနေရာမှာ မင်းဘဲကလေးစားလို့ တစ်ဝက်လောက်ကုန်နေရောမယ်”

ထွေးလုံးကိုယ်မှ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်

“ကျွန်တော် အဲဒီကြောင်ကို သတ်ချင်လိုက်တာ”

“ဒီကြောင်သတ်ချင်တဲ့လူဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တို့အပိုင်းမှာ ကြက်ဘဲမွေးတဲ့လူ အားလုံးကပဲ”

“ဘယ်သူ့အိမ်က ကြောင်လဲကွ၊ မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့၊ ဦးဘသိန်း ဒေါ်ထွေးနွယ်တို့အိမ်က သူတို့အချစ်တော်ကြီးပဲ၊ မင်းအိမ်ဘဲကလေးတွေရှိမှန်း သူမနေ့ကမှ စသိလို့ သိသိချင်းတစ်ကောင်၊ ဟော.... ညကနှစ်ကောင်၊ နေ့လယ်က မင်းအမေ တောင်းနဲ့မအုပ်ခင် တစ်ကောင်၊ အခုတစ်ကောင်”

ထွေးလုံးသည် မျက်ရည်ရွဲရွဲနှင့် သူ့ဘဲကလေးတွေ စိုက်ကြည့်နေရာမှ

“အခုပါသွားတာ ညှိမောင်းရယ်ကွ၊ တောက်..... မနေ့ကဒီအချိန်ကနေပြီး

အခုဒီအချိန် ၂၄ နာရီအတွင်းမှာ ငါးကောင်ဆွဲတော့ မလွန်လွန်းဘူးလားကွာ”

“အေး.... မနေ့ညက လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ခုညသူလာလိမ့်ဦးမယ်”

“ငါ မအိပ်ဘဲ စောင့်ချောင်းနေပြီး လှုံ့ထိုးသတ်မယ်”

“ရမလားကွ၊ ကြောင်က ည မျက်စိမြင်တဲ့အမျိုး၊ မင်းကသူ့ဘယ့်နှယ်လုပ် မြင်မလဲ၊ မီးခွက်ကြီး ကိုင်စောင့်နေရင် ကြောင်က ဟီးဟီးလို့တောင် ရယ်သွားလိမ့်ဦး မယ်”

“တောက်... အဖေရှိရင် ကောင်းမှာကွာ”

“မင်းအဖေရှိရင်လဲ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကြောင်ကိုဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် တို့ ဒီကြောင်ကိုဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲကွာ၊ ဒီလိုပဲကြည့်နေရတော့မှာ လားကွာ”

“ရပါတယ်၊ ကဲ.... ဒီညနေမင်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ငါအိမ်ပြန်မယ်၊

ညစာထမင်းစားပြီးတော့ ငါလာခဲ့မယ်၊ ဘဲကလေးတွေကို လူမကြည့်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ တောင်းနဲ့အုပ်ထားနော် မင်းတို့ဘခြံက ကြောင်မလုံဘဲကိုကွ”

ပြောပြီး ဂွေးနီပြန်သွားသည်။

ည ရီတမှောင်ရှိသော အချိန်၌ ဂွေးနီသည် သူ့စကားအတိုင်း ပြန်လာ၍ ထွေးလုံးက

“ကဲ... တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဂွေးနီက “တို့ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊

လုပ်နိုင်တဲ့လူဆီကိုသွားကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ဆီလဲ”

“ရွာတောင်ပိုင်းက စစ်ပြန်လက်သမားဆရာကြီး ဦးတေ့နောင်”

ထွေးလုံးသည် သူ့အမေအား ပြောပြီးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရွာရိုးလျှောက်ခဲကြရာ

ဦးတေ့နောင်၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျောင်းဆရာကြီး

ဦးသော်တာကိုပါနှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးတေ့နောင်က...

“ဟေ့.... သူငယ်လေးတွေ ဘာကိတ်”

လူကြီးတွေအနား သူတို့ကိုယ်ကလေးတွေ ယိုယိုနှင့် ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဂွေးနီက

“ကျွန်တော်တို့အပိုင်းမှာ ကြောင်သောင်းကျန်းထနေပြန်ပြီ အဘရဲ့”

“ဘယ်သူ့အိမ်က ကြောင်လဲကွ”

“ဦးဘသိန်း ဒေါ်ထွေးနွယ်တို့အိမ်ကကြောင်ပါခင်ဗျာ”

“တော်တော်ဆိုးနေပြီလား”

“ကမ်းကုန်နေပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ ထွေးလုံးတို့အိမ်က ဘဲကလေးတွေတောင် ၂၄ နာရီအတွင်းမှာ ငါးကောင်စားပစ်ပါပြီခင်ဗျာ”

ဤတွင်ကျောင်းဆရာကြီး ဦးသော်တာက မျက်မှောင်ကုန်စဉ်းစားလျက်

“ဦးတေ့နောင်ရဲ့၊ ဒီကြောင်တို့၊ ခွေးတို့ဆိုတာဟာ ဆုံးမပေးရင်ရပါတယ်၊ ဥပမာ ခွေးတစ်ကောင် ကြက်ကိုက်လာမယ်ဆိုရင် အဲဒီကြက်ပြုပြီး ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ထားလိုက်မှတ်သွားရော၊ နောက်မကိုက်တော့ဘူး၊ ကြောင်လဲဒီလိုပဲ”

ဤတွင်ဝှေးနီက....

ဆရာကြီးပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်က ကြောင်ရှင်အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ကြောင် ကြက်ဘဲကိုက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာနေကြတယ်လေ၊ ဘာကြောင့်ဆိုသူတို့ ခြံထဲကို ကြက်ဘဲလာတာကို မကြိုက်ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ”

ဆရာကြီး ။ ။ “ဘာလို့လဲသူတို့ခြံထဲ ကြက်ဘဲဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့အပင်များ စိုက်ထားလို့လား”

“ဘာမှဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် စိုက်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြက်တွေက အမှိုက်တွေ လာလာယက်တာ မကြိုက်ဘူးတဲ့လေ”

“တယ်.... မသိသားဆိုးရွားတာတွေပဲ၊ ဒီလို သစ်ရွက်တွေအမှိုက်တွေဆိုတာက ကြက်ဘဲရိုမှ သူတို့က ယက်ပြုထိုးဆွနေကြတော့ ခြံတွေ ပုရွက်ဆိတ်တွေမနေနိုင်ဘူး၊ မြေကင်းမခိုအောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ နားမလည်ကြဘဲကိုး”

ဦးတေ့နောင် ။ ။ “ဒီဦးဘသိန်းတို့ ဒေါ်ထွေးနွယ်တို့ဆိုတာ ခြံကြီးကျယ် ကျယ်၊ အိမ်ကြီး ရခိုင်နဲ့နေပြီး အောက်သက်ကျေကြတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့အိမ်မှာ ကြက်ဘဲတိရိစ္ဆာန်မမွေးဘူး၊ တခြားကလာတာလဲ မကြိုက်ဘူးဆိုတာကိုပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အထက်တန်းကျလှပြီ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေဖြစ်နေပြီလို့ ယူဆနေကြတာဗျ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ကဲ....ဒါဖြင့် သူတို့အိမ်က ကြောင်က တခြားအိမ်က ကြက်ကလေး ဘဲကလေးတွေ လိုက်ကိုက်နေတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား”

ဝှေးနီ။ ။ “သိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူတို့အိမ်နားက ကိုကံညွန့်တို့ ကိုအောင်ချစ်တို့ ကြက်ကလေးတွေတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ကုန်ပေါင်းများလှလို့ သွားပြောတော့ ‘သူတို့ခြံထဲလာရင် ကိုက်မှာပဲ၊ ကိုက်ပါစေ၊ မလာအောင်ကိုယ့်ကြက် ကိုယ်ထိန်းကြ’တဲ့၊ ကိုကံညွန့်တို့က ‘ခင်ဗျားတို့ခြံထဲတင်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ခြံထဲလာပြီးတော့ နေ့ရောညရော ကိုက်တာပဲ” ဆိုတော့ သူတို့ကြောင်ဟာ သူတို့အိမ်နဲ့ သူတို့ခြံဝင်းထဲက ဘယ်မှသွားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “အဲဒါ မသိသား ဆိုးရွားတာပဲဗျ၊ ကြောင်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ ကြက်ကလေး ဘဲကလေးစားဖူးပြီး ခံတွင်းတွေသွားပြီဆိုရင် မစားရမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ကိုက်တော့တာပဲ၊ အဲဒါကိုမိန်းမ ဥာဏ်တွေနဲ့ ဘယ်စဉ်းစားတတ်မလဲလေ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဒါဖြင့် သူတို့အိမ်က ဦးဆောင်ယောက်ျားဖိုးဘသိန်းကို ပြောပါလား”

ဝှေးနီ။ ။ “အဲဒီလူကြီးကလဲ မယားက ငါးခြောက်ဆိုရင် ဆီဆမ်းပြီးသား လူစားကြီးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကပြောတော့ ‘ငါ့ကြောင် မင်းတို့ဆီလာကိုက်တယ်ဆို ဖမ်းသတ်လိုက်ပေါ့ကွ’တဲ့ ခက်တာက ကြောင်ဆိုတာ အပြင်ဘက်မှာ သူစိမ်းယူဖမ်းလို့ ဘယ်တော့မှမရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့အိမ်ထဲအတင်းဝင်ဖမ်းမှပဲ ရမယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဒါဖြင့်ရပ်ရွာလူကြီး သွားတိုင်ကွာ၊ ကြက်ဘဲဆိုတာ ပြည်သူ့ဟင်းလျာ၊ ဒီကြောင်ဟာ ရွာရိုးကိုးပေါက် ပြည်သူ့ပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးနေတာပဲ၊ ရပ်ရွာလူကြီးက အရေးယူသင့်တယ်”

ဦးတေဇာန်။ ။ “ဦးသော်တာပြောတာ မှန်တယ်။ ရုပ်ရွာလူကြီးတာဝန်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုရုပ်ရွာလူကြီးတွေ မဖွဲ့ခင်ကတည်းက ကချင်ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံလေး သဘောကျသမျှ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဘယ်လိုတုံး စစ်ပြန်ကြီးရဲ့”

ဦးတေဇာန်။ ။ “ဒီလိုအိမ်ကြောင်ဆိုးလဲ ရွာထဲမှာမရှိရဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ညညမှာ တောကြောင်တွေက လာတတ်ကြတယ်။ အဲဒီတောကြောင်တွေကို ရအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့ သူ့ကို ရွာထဲမှာ ကြက်ဘဲမွေးတဲ့ အိမ်တိုင်းက ကြက်သားခွဲလေး တစ်ကောင်စီပေးရတယ်။ ကြက်ကလေးမရှိရင် ကြက်ဥပေးပေါ့လေ။ သူ့ကိုကျေးရွာအန္တရယ်ကာကွယ်တဲ့ ဆုကြေးပေါ့”

ဦးသော်တာ။ ။ “တယ်နိပ်ပါလားဗျာ။ ကောင်းတဲ့ ဓလေ့ပဲ”

ဦးတေဇာန်။ ။ “ဒီတောကြောင်သာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကြက်ဘဲ အကောင်ကြီးတွေတောင် သုတ်တတ်ကုတ်တတ်တဲ့ စွန်တို့၊ ချိုးသိမ်းတို့၊ လင်းယုန်တို့ကို ထောင်လို့ သော်လည်းကောင်း၊ ပစ်ခတ်လို့ သော်လည်းကောင်း ရရင် အဲဒီလူကိုလဲ အားလုံးကြက်ကလေးတစ်ကောင်စီ ပေးရတာပဲ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဟန်သဗျာ။ အဲဒီစံနစ်ကတော့”

ထွေးလုံး။ ။ “ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေ ဘကြီး။ ဒီလိုမိုးရာသီဝါတွင်းကာလမှာ စွန်တွေ၊ သိမ်းတွေ၊ လင်းယုန်တွေ ကျွန်တော်တို့ဆီ မလာကြတာက သူတို့ဟာ ဟိမဝန္တာတောထဲ သွားပြီးဝါဆိုနေကြလို့ဆို”

ဦးသော်တာက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ပြီး

“တို့ဗမာများ ကြံဖန်ပြီးတော့ ဝါတွင်းကာလနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတတ်ကြတာကွ”

ဝှေးနီ။ ။ “နို့မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲကွ။ စွန်တို့၊ သိမ်းငှက်တို့၊ လင်းယုန်တို့ဆိုတဲ့ သားစိမ်းငါးစိမ်းစား ငှက်တွေကို မိုးတွင်းမှာဆိုရင် သူတို့အတွက်အစာကြွက်တို့၊ မြွေတို့၊ ဖားတို့၊ ငါးတို့ပေါ့တဲ့ အင်းအိုင်ဒေသတွေသွားနေကြတာကွ။ မိုးကုန်လို့ အဲဒီမှာ ဖားငါးရှုလားလာတော့မှ လူတို့ရုပ်ရွာဆီ စားကျက်ပြောင်းလာပြီး မင်းတို့မွေးတဲ့ ကြက်ဘဲတွေကိုသုတ်ကြတော့တာကွ”

ထွေးလုံး။ ။ “အင်း... ဟုတ်မှာပဲ။ ဒီသားစိမ်းစားတဲ့ ငှက်တွေက ဝါဆိုတယ်လို့ဗျာ။ ကြံကြံဖန်ဖန်ဘုန်းကြီးတွေပဲ ဝါဆိုတာကြီးကို၊ ဒီစွန်တို့၊ သိမ်းတို့၊ လင်းယုန်တို့ဆိုရင် ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူးဗျာ။ ခွလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဲတွေကိုကျောင်းနိုင်တာပဲ။ အခုညဘက်ပါလာပြီး အလစ်သုတ်နေတဲ့ ကြောင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်မသိဘူး”

ဦးသော်တာ။ ။ “ငါခုနပြောသလိုပဲ ရုပ်ရွာလူကြီးသွားတိုင်ကွာ”

ဦးတေဇာန်။ ။ “ဒီအထိမလိုပါဘူးဗျာ။

ဒီကြောင်ကျုပ်သုတ်သင်နိုင်ပါတယ်။ ဦးသော်တာ ခင်ဗျားကြောင်သားစားလား”

ဦးသော်တာ။ ။ “ကျုပ်က လူစားတာမှန်သမျှ အကုန်စားတယ်”

ဦးတေဇာန်။ ။ “အဲဟုတ်ပြီ။ ဟေ့ဝှေးနီ အဲဒီကြောင်ဘယ်လောက် ကြီးသလဲကွ”

ဝှေးနီ။ ။ “နှစ်ပိဿာကျော် သုံးပိဿာပဲ ဘကြီးရေ့”

ဦးတေဇာန်။ ။ “ဒီအကောင်ကြီးဆိုရင်

အုန်းနီနဲ့နှုပ်လိုက်ရပထမတန်းပေါ့ကွာ။ အုန်းသီးလိုနေပြီ”

ဦးတော်တာ။ ။ “အုန်းသီးခြောက်တွေ ကျုပ်အပင်မှာရှိပါ့ဗျာ၊ တက်မယ့်လူ လိုနေတယ်”

ဂွေးနီ။ ။ “ကျွန်တော် တက်နိုင်တယ် ဘကြီး”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကဲမင်းတို့

ငါ့ထောင်ချောက်ယူရအောင်လာတာမဟုတ်လား၊ ဟော့တို့၊ လှေကားခုံအောက်မှာ ယူသွားကြပေရော”

စစ်ပြန်လက်သမားကြီး ဦးတေ့နောင်၏ ကြောင်ထောင်ချောက်မှာ တစ်ပေပတ်လည် သေတ္တာရှည် အလျားနှစ်ပေခွဲလောက်ရှိသည်။ ကြောင်ဝင်ပေါက်ကို ဖင်ပိုင်းဟု ဆိုကြပါစို့။ ခေါင်းပိုင်း၏ လက်တစ်ဝါးလောက်နေရာမှာ ကြောင်စာထားရန် သံကောထားသော အကန်ကလေးရှိသည်။ သေတ္တာ၏ လေးပုံတစ်ပုံနေရာမှာ အပေါ်က မောင်းတိုင်ထူ၍ ကြောင်ဝင်ပြီးပိတ်သွားရန် မောင်းတံဆင်ထားသည်။ သေတ္တာအတွင်းမှာ ပျဉ်ပြားတစ်ခုကြောင်တက်နင်းလိုကက မောင်းတံပြုတ်သွားရန် ကြိုးနှင့်စီမံထားသည်။

ဂွေးနီသည် ဤထောင်ချောက်အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်၍ ထွေးလုံးတို့ခြံ ထဲမှာ မောင်းတင်လိုက်သည်။ အပေါ်ဘက်မှဖွင့်၍ပိတ်၍ရသော ကြောင်စာအကန်၊ လေးထဲသို့ ဘဲကလေးတစ်ကောင်ကိုထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်ဘဲကလေး အားလုံးကို ကြောင်မမြင်ရအောင် တောင်းနှင့် မှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုကြောင် လာချိန်တန်တော့လာမည်။ ထောင်ချောက်ထဲက ဘဲကလေးကို သံကောပေါက်မှသူမြင်တော့ အပြေးဝင်၍ ခုတ်မည်။ ဤ ထောင်ချောက်မောင်းက ကျသွားကာမောင်းတံနှင့်ဆွဲထားသော ပျဉ်ပြားက ဒေါက်ခနဲကျ၍ ပိတ်သွားလေပြီ။

အားလုံး ပြင်ပြီးသွားသောအခါ ထွေးလုံးက မေးသည်။

“ဟေ့... ဂွေးနီ၊ အထဲက ဘဲကလေးကို ကြောင်လက်သည်းနဲ့မကုတ်နိုင်ဘူးလား ကွ”

“ဘယ်ကုတ်နိုင်မှာလဲ၊ သံကောက သံကြိုးမျှင်မျှင် သေးသေးလေးတွေနဲ့ အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးတွေပဲ၊ ကြောင်လက်မဝင်နိုင်ဘူးကွ၊ မင်းဘဲကလေး အတွက်ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ကြောင်မိပြီးတဲ့အခါမှာ မင်း ဘဲကလေးပြန်ထုတ်ပြီး သူ့အဖော်တွေနဲ့ အိပ်ပါစေတော့၊ ကဲ... ငါပြန်မယ်၊ မနက်စောစောမှ လာခဲတော့မယ်”

“ဒီကြောင်လာမှာလား၊ မိမှာလား”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ၊ ဘကြီးတေ့နောင်နဲ့ ငါနဲ့စားနေကျပါ”

“ငါတော့ အဲဒီကြောင် မမိမချင်း ထိုင်စောင့်နေမှာပဲ”

ထွေးလုံးသည် သူ့စကားအတိုင်း မအိပ်ဘဲ ခြံဆီနားစွင့်လျက် စာကျက်နေ၏။ တယ်ပြီးမကြာလိုက်၊ ဇနာရီလောက်တွင် ဒေါက်ခနဲ ထောင်ချောက်ကျသံ ကြား၍ ထွေးလုံးကပျာကသီ မီးခွက်နှင့် ဆင်းကြည့်လိုက်တော့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီး အထဲ မာန်ဖီပြီး သံကောကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်နေလိုက်သေး၊ ထွေးလုံးစိတ်ထဲ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ “ဟင်း... ငါ့ဘဲကလေး ငါးကောင်အပင်းဆိုသွားတဲ့ အယုတ်တမာကောင်ကြီး၊ နင်ဝိပါတ်လည် ပြီမှတ်”

နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် ဂွေးနီရောက်လာသော် ကြောင်ထောင်ချောင်အနားမှာ ပီတိဖြစ်နေသော ထွေးလုံးကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြောင်ထောင်ချောက်ကိုသယ်ဆောင်ကာ ဦးတေ့နောင်အိမ်သို့ ရွာအပြင်လမ်းမှ သွားကြလေ၏။ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ထိုင်နေသော ဦးတေ့နောင်ကိုအသင့်တွေ့ရသည်။

“ကြောင်ဖြစ်လျက် ကြွက်ကိုမခုတ်၊ ကြက်ဘဲခုတ်သည့် ထိုကြောင်ယုတ်ကို သုတ်သင်ရန်မှာ လူတာဝန်တည့်”

ထိုနေ့သည် ထွေးလုံးတို့ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်လေရာ ရပ်ရွာ၏ ရန်သူ့အသားကို ဦးသော်တာ၏ အုန်းနီနှင့်နှပ်ပြီး သူတို့လူသိုက် အောင်သေ အောင်သားစားကြသတည်း။ တယ်ကောင်း။

ယခုအချိန်၌ ထွေးလုံးသည် အန္တရယ်ကင်းရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သော မီးခိုး၊ မဲလုံး၊ ဖြူရော်၊ ဝါနု၊ ရင်ကျားမည်သော ဘဲကလေးငါးကောင်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရှိလေသတည်း။

အပိုင်း(၂)

မီးခိုး၊ မဲလုံး၊ ဖြူရော်၊ ဝါနု၊ ရင်ကျား မည်သောထွေးလုံး၏ ဘဲကလေးငါးကောင်သည် တစ်နေ့တခြားကြီးပြင်း၍လာခဲ့ရာ နှစ်လကျော်သောအခါ သိသိသာသာကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရာ တစ်ကောင်လျှင် ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ဆယ်သားမျှ ရှိလာလေပြီ။ ပုံသဏ္ဍာန် လည်းပြောင်း၊ အသံလည်းပြောင်းလာသည်။ ငယ်ငယ်ကလို တို့စလီ တို့စလီ မဟုတ်တော့ဘဲ အထီးက လေချွန်သလို ရှိရှိမြည်၍ အမက ဂတ်ဂတ်ဂတ် အော်၏။ အလို မီးခိုးနှင့် မဲလုံးက အထီး၊ ဖြူရော်၊ ဝါနု၊ ရင်ကျားတို့က အမကလေးတွေ ပါလား။

သူတို့၏ ကိုယ်ပုံသဏ္ဍာန်များလည်း မွေးကင်းခါစကလို ကျောကော့ကော့လေး များမဟုတ်တော့ဘဲ ခါးကလေးတွေကုန်းပြီး မွေးနု မွေးညှင်းကလေးတွေထဲမှာ ရင်ဘတ်နှင့်တောင်ပံတို့၌ မွေးကြမ်း(ကြီးမွေး) တွေပေါက်လာချေပြီ။ ကိုယ်အင်္ဂါတို့လည်း သန်စွမ်းလာ၏။ မိုးရွာတုန်း မိုးရေထဲမှာ ငါးကောင်စု ပြိုင်တူ ပြေးလိုက်ကြတာခြေဖဝါးသံလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်နှင့်။ နောက်ပြီး ရေအိုင်တွေလျှင် ရေကူးလိုက်ကြသည်။

အောင်မယ်လေး ရေကူးပြီး အိုင်ထဲက ပြန်တက်လာတော့ သူတို့ အမွေးအလှေး ခါတယ်ပေါ့။ အတောင်ခတ်လိုက်ကြတာလေ တောင်ပံမွေးရှည်က မရှိတော့ အတောင်ရိုးလေးတွေ တမြောက်မြောက်နဲ့ လူကလေးတွေ လက်လှုပ် ရှားနေသည်နှင့် တူသေး၊ ဟီဟီ၊ ထွေးလုံးရယ်မိသည်။ သူသိပ်ပျော်နေသည်။

ဪ... မူလ ၁၀ကောင်အနက် ငါးကောင် ဆုံးပြီ။ သည်ငါးကောင်ကလေး ယခုအထိ သက်ဆိုးရှည်နေရသည်ကား စစ်ပြန်ကြီး ဦးတေ့နောင်၏ ကျေးဇူးပေတကား။ သူနှင့် ဝွေးနီ၊ ဦးဘသိန်း ဒေါ်ထွေးနွယ်တို့အိမ်က ကြောင်ဆိုးကြီး ထောင်ချောက်နှင့် ဖမ်းပြီးသွားပို့တဲ့နေ့က ဦးတေ့နောင်ပြောသော စကားများကို သတိရလှသည်။

ဦးတေ့နောင် အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေရာမှ...
“ဟန်ခဲကြရဲ့လား ဟေ့”

ဝွေးနီ။ ။ “ဘယ်လွတ်မလဲဆရာ”

“အေး... အဲဒီနား ခဏ ချထားကြဦးကွ၊ ကဲ... ဝွေးနီ မီးကျီခဲများများရအောင် မီးလှိုင်လှိုင်ထည့်ကွာ”

ဝွေးနီသည် ဦးတေ့နောင်ထိုင်သော ကပြင်ရှေ့ မြေကြီးပေါ်တွင် ဖိုခနောက်သုံးလုံးနှင့် ရှိသော မီးဖိုမှာ ထင်းများစွာထည့်လေသည်။

ထွေးလုံး။ ။ ထောင်ချောက်ကြည့်၍ “အဘဒီကြောင်ကြီး ဘယ်နှယ်ထုတ်မလဲ”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “ဟောဟိုတောင်းပေါ်မှာတင်ထားတဲ့

အိတ်ကြီးယူလိုက်ကွာ”

ဆန်တစ်တင်းကျော်ကျော်လောက်ဝင်သည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြူဖြူကြီး ထွေးလုံးက ယူပေးသောအခါ ဦးတေ့နောင်က

“အဲဒါနဲ့ ထောင်ချောက်ဝစ္စပဲပြီး ပိတ်ထားတဲ့ ပျဉ်ပြားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဒီကောင်အိတ်ထဲ ရောက်လာတော့တာပေါ့ကွ”

ထွေးလုံး။ ။ “သိပြီ... သိပြီ၊ ကျွန်တော်ဒီကောင်ကြီးကို သတ်မယ်”

ဦးတေနှောင်။ ။ “မင်းဘယ့်နယ်လုပ်သတ်မလဲ”

ထွေးလုံး။ ။ “အိတ်အပေါက်ဝက စုကိုင်းပြီး မြေကြီးကိုင်းရိုက်မယ်၊ ဓားနှောင့်နဲ့ ခေါင်းထုမယ်”

ဦးတေနှောင်။ ။ “ဒီလိုဆို ဘယ်တော်တော်နဲ့ သေမလဲ၊

တိရစ္ဆာန်ညှင်းဆဲသလို နေမှာပေါ့ကွ၊ သနားစရာ”

ထွေးလုံး။ ။ “ကျွန်တော့ဘဲကလေး ငါးကောင်ကို သတ်ထားတာ ဒီကောင်ကြီး

မသနားနိုင်ဘူး”

ဦးတေနှောင်။ ။ “ဟာ... ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲကွာ၊ သူက

မင်းဘဲကလေးတွေ သေစေဆိုတဲ့ သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အစာအဖြစ်နဲ့ သာ

သေစေဆိုတဲ့ သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အစာအဖြစ်နဲ့ သာ ကိုက်စားတာပါ၊

သူ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး၊ အပြစ်ရှိတာက သူ့သခင်တွေပဲ၊ ကိုယ့်ကြောင့်မဟုတ်တဲ့ အလုပ်

လုပ်လာတယ်သိရင် ကုပ်ကိုင်းပြီးတော့ အဲဒီပထမဦးဆုံး ကိုက်လာတဲ့ ကြက်ကလေး

ပြုပြီးခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်လိုက်၊ တစ်ခါကနှစ်ခါ မရိုက်ရပါဘူး၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ်

ကြောင်ဖြစ်ဖြစ် မှတ်တတ်ပါတယ်ကွ၊ ခုတော့ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကြောင်

သူများကြက်ဘဲကိုက်တာပဲ ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ကြောင် သူတို့ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ၊

ကြောင်များဟာ ကြက်ဘဲစားမိရင်ဘယ်တော့မှ ကြွက်မခုတ်တော့ဘူး၊

ကြွက်ထက်အရသာတွေ့တဲ့ ဖမ်းရလွယ်ကူတဲ့ ကြက်ကလေး၊ ဘဲကလေးတွေပဲ

ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်စားနေပြီပဲ မှတ်ပေရော၊ အဲသည်တော့

ဒီကြောင်ကပြည်သူ့အာဟာရ၊ ပြည်သူ့ပစ္စည်းဖျက်ဆီးတဲ့ ရုပ်ရွာရဲ့ရန်သူဖြစ်နေပြီး

လူတို့အကျိုး ပျက်စီးစေတဲ့အတွက် လူ့အားသတ်တဲ့အခါမှာ နှိပ်စက်ရာ မရောက်ပါစေနဲ့၊

ဝေဒနာမခံစားရပါစေနဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ နာလိုက်မှန်းတောင်မသိ၊ အမြန်ဆုံးသေအောင်

ဟောဒီလို” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးတေနှောင်သည် အခုန ပလတ်စတစ်အိတ်ကို

ကြောင်ထောင်ချောက် အပေါက်ဝစ္စပဲ ပျဉ်ပြားဖွင့်ပေးလိုက်၊ ကြောင်ကထွေးခနဲ

အိတ်ထဲအရောက်၊ ကြောင်ကောင်လုံးပေါ်အောင် အိတ်ကိုစုကိုင်းလိုက်ပြီး

ကြောင်ခေါင်းပုသဏ္ဍာန်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ပါးမှာ မြင်ရသည်၌ နှာရောင်တည့်တည့်ကို

တူနဲ့ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တည်း ထုလိုက်သည်။ ကြောင်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့။

ခဏကြာ၍ အိတ်ထဲမှသွန်ထုတ်လိုက်သော အခါစန့်နေလေပြီ။

“မှတ်ထားကွ၊ ကြောင်တို့ ခွေးတို့သတ်တဲ့အခါ တခြားနေရာတွေ ရိုက်နှက်မနေနဲ့၊

ဟောဒီ နှာရောင်တည့်တည့်သာ အဲဒီလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထုလိုက်၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့

ကိစ္စပြီးတာပဲ” ဆိုပြီး ကြောင်သေ ပျော့ခွေခွေကြီးကို ဦးတေနှောင်သည် ဝှေးနီဆီသို့

ပစ်ပေးလိုက်တော့ ဝှေးနီက ကြောင်သေကို မီးမြှိုက်လေ၏။

ထွေးလုံး ဦးတေနှောင်၏ မျက်နှာကို အံ့ဩကြည်ညိုစွာနှင့်ကြည့်ကာ

“အဘ... အဘဟာ ဒီပြင်လူကြီးတွေနဲ့မတူဘူး”

“ဘယ်လိုမတူတာလဲကွ”

“တခြားလူကြီးတွေဆိုရင်လေ အိမ်မှာ ကြက်တို့၊ ဘဲတို့ ချက်စားကြမယ်ဆိုရင်

ဒါဟာ လူကြီးတွေနဲ့ မလျော်ဘူးဆိုတဲ့ သဘော၊ သားတွေကိုသတ်ခိုင်းကြတယ်၊ ဥပမာ

ဝှေးနီတို့ အဖေကိုကြည့်၊ ဝှေးနီကို ဆော်ခိုင်းတာပဲ”

ဝွေးနီ။ ။ “အေးကွ၊ သူကလူကြီး၊ ငရဲကြီးမယ့်ကိစ္စမလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “ဩ... မင်းအဖေက ငါလူကြီး ငရဲမသွားတော့ဘူး၊ သားကလေးတော့ သွားပါစေတဲ့လား။ တယ်တော်တဲ့အဖေပဲ၊ ငါသာဆိုရင်ကွာ မလွဲမရှောင်သာတဲ့အလုပ်၊ ငရဲသွားရမယ်ဆိုရင် ငါ့သားသမီးတွေတော့ မသွားစေရဘူးဟေ့ ငါပဲသွားမယ်”

ထွေးလုံး။ ။ “အဘ အခု ဒီကြောင်ကြီးသတ်လိုက်တာ အပြစ်ရှိတယ် မထင်ဘူးလား”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “မထင်ပေါင်ကွာ၊ အပြစ်ရှိတယ်ထင်ရင် ငါ အလုပ်မလုပ်ပါဘူး”

“ဟင်..... သူများအသက်သတ်တာ အပြစ်မရှိဘူး”

“သတ်သင့်လို့သတ်တာကို မရှိဘူးလို့ ငါ ယူဆတယ်ကွ၊ ကဲကြည့် ဒီကြောင်ဟာ ကြက်ကလေးဘဲကလေးတွေ အသက်ပေါင်းများစွာကိုသတ်ခဲ့ပြီ၊ သူရှိနေရင် နောက်လည်းဆက်သတ်ဦးမယ်၊ ဒါကိုငါက တားမြစ်ပိတ်ပင်ရာ ရောက်တဲ့အတွက် ကုသိုလ်တောင် ရတယ်လို့ငါထင်တယ်ကွ၊ နောက်ပြီး ရုပ်ရွာပြည်သူလူထု အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ပေးရာရောက်တယ်လို့လဲ ငါယုံကြည်တယ်ကွ၊ ငါဟာ ဘီအိုင်အေကတည်းက စစ်ထဲဝင်ပြီး တော်လှန်ရေးမှာရော စစ်တိုက်လာတဲ့အကောင်ပါကွာ၊ ဒီကြောင် သတ်တာများထည့်ပြောမနေနဲ့၊ အများအကျိုးအတွက်ပါကွ၊ ဟေ့ ဒီမှာမို့လို့ ငါပြောခဲ့ပြီကောကွာ၊ ကချင်ပြည်နယ် ကျေးရွာတွေမှာဆိုရင် ဒီလိုအန္တရာယ်ကောင် ရှင်းပေးတဲ့လူကို ကြက် သားခွဲကလေးတစ်အိမ်တစ်ကောင်စီ၊ ကြက်ငယ်ငယ်မရှိတဲ့လူက ကြက်ဥ ဘဲဥတွေ ပေးတာကွ၊ အခုတော့ဒီကြောင်သားပဲ ကောင်းကောင်းကြီး ကြိတ်ရတော့မယ်” ဆိုပြီး ဦးတေ့နောင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထရံတွင် ထိုးထားသော ဓားဦးချွန်မြဲမြဲကို ယူကာ ဝွေးနီမီးမြို့က်နေသဖြင့် မည်းမည်းကြီးဖြစ်နေသော ကြောင်သေကိုယူလျက် ဓားသွားနှင့် တချင်ချင်မည်အောင် ခြစ်လေသော် ကြောင်အရေပြားသည် ဝက်ကလေးကင်အရောင်လို ဖြစ်လာလေ၏။ ကြောင်ကိုယ်ထည်မှာလည်း တောင့်တင်းမာကျောလို့နေ၏။ ဟင်းကိုင်းဖို့သာရှိတော့၏။

ထိုအချိန်၌ နေရောင်ဖြာပြီဖြစ်၍ ဦးတေ့နောင်၏ ကလေးမြေးငယ်များ အိပ်ရာမှထလာကြသော် သူတို့အဘိုးလက်ထဲက ပစ္စည်းကိုမြင်လတ်သော် ဝမ်းသာအားရ ကြားသောင်.... ကြားသောင်’ဟု အော်ကြရာ ဦးတေ့နောင်က “အေး ဟုတ်တယ် သုံးပိသလောက်ရှိမယ်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် နီဖြူ၊ ချင်း စပါးလင် ဘယ်လောက်စီ တောင်းရမယ်ဆိုတာသိတယ် မဟုတ်လား”

မြေးများက သံပြိုင်...

“သိတယ်... သိတယ်၊ စားနေကျ ကြောင်ဖားတွေ၊ ကြောင်သားကြီးစားမယ်”

ထိုနောက် ဦးတေ့နောင်က ဝွေးနီနှင့် ထွေးလုံးအား... “ကဲ... မင်းတို့က ဦးသော်တာအပင်က အုန်းသီးရအောင် လုပ်ချေကြလကွာ၊ ငါက ဟင်းကိုင်းထားလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်ကြီး သုံးနာရီလောက် နှပ်ရမယ်ကွ”

ထိုမှ တစ်နာရီမျှအကြာ ဦးသော်တာနှင့် ဝွေးနီက အုန်းသီးခြောက် တစ်ယောက်တစ်လုံးစီကိုင်၍ လည်းကောင်း၊ ထွေးလုံးက ငါးခုနှစ်ကောင်၊ ငါးသင်းအုံ သုံးကောင်ပါသော ငါးတီသံနှင့် ကန်စွန်းရွက်စည်းကြီးကိုပိုက်၍ လည်းကောင်း သုံးယောက်သား ရောက်လာကြ၏။

ထွေးလုံးသည် ငွေးနီ အုန်းပင်တက်နေစဉ်မှာ ညိုမနှင့် ကြန်စုံတို့သားအမိကို ကွင်းထဲသွားလှန်ရင်း အင်းထဲမှ ကန်စွန်းရွက်နှင့် သူ့ငါးလူးတွင်းမှ ငါးများရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းတို့ကိုကြည့်၍ ဦးတေ့နောင်က...

“ဟာ .. သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကန်စွန်းရွက် ငါးချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ကြောင်သားအုန်းနို့နှပ်နဲ့။”

ထိုအချိန်တွင် ကြောင်သားဟင်းအိုးလည်း မီးဖိုပေါ်မှာ ကျွတ်ကျွတ်ဆူနေလေပြီ။

“ကဲ.... ဒီတစ်ရေခန်းပြီး နောက်တစ်ရေမှာ အုန်းနို့ထည့်လိုက်ရအောင်၊ အုန်းသီးခြစ်ဖို့ လုပ်ကြလေကွာ” ဟု ဦးတေ့နောင်ကပြောသည်။ ငွေးနီနှင့် ထွေးလုံးသည် အုန်းသီးခြောက် အခွံနွာ၊ အုန်းမှုတ်ခွဲအရည်တွေသောက်ပြီး အုန်းသီးခြစ်ကြလေ၏။

ဤစဉ်ဦးတေ့နောင်၏ မြေးငယ်များက အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နေကြလေရာ ဦးသော်တာက....

“ဒီခေတ်ကလေးတွေ ဟန်ကျတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ရွာက မူလတန်းကျောင်းမှာပဲ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြရတယ်၊ ကျုပ်တို့ခေတ်တုန်းကဆိုရင် ကျေးရွာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဟာ ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီးဗျ”

ဦးတေ့နောင်က “ဟုတ်လား ပြောပြပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ခေတ်က ပညာရေး” ဦးသော်တာ။

။ “ကျုပ်တို့ မွေးခဲ့ရတာက အင်္ဂလိပ်ကျွန်ခေတ်လားဗျာ၊

နယ်ချဲ့အစိုးရဟာ သူ့ကျေးကျွန်များကို လူတန်းစားခွဲပြီး အုပ်ချုပ်ရမှာ ဖြစ်လေတော့ ကျောင်းတွေ ပညာရေးကစပြီး ခွဲခြားလိုက်တာပဲဗျ၊ အဲဒီခေတ်က ကျောင်းသုံးမျိုးရှိတယ်ဗျ၊ ‘ဗာနေကလာစကူးလ်’ တဲ၊ ‘အင်္ဂလိပ်ဗာနေကလာစကူးလ်’ တဲ၊ ‘မစ်ရှင်စကူးလ်’ တဲ၊ ဗာနေကလာစကူးလ်ဆိုတာက ဗမာစာသက်သက်ပဲ သင်တယ်။

မြို့နီစပယ်ကျောင်းလို ခေါ်တယ်၊ မူလတန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းလို သုံးမျိုးသုံးစားခွဲပြီး ကျေးရွာတွေမှာရော၊ မြို့တွေမှာရော အများဆုံးရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဗာနေကလာစကူးလ်ဆိုတာက အထက်တန်းကျောင်း၊ ငါးတန်းကစပြီး အင်္ဂလိပ်စာ စသင်တယ်၊ မြို့ပေါ်မှာပဲရှိတယ်၊ အစိုးရဟိုက်စကူးလ်လို ခေါ်တယ်၊ ‘မစ်ရှင်စကူးလ်’ ဆိုတာက ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ကျောင်းတွေ၊ သူတို့က အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကထားသင်တယ်၊ မြို့တိုင်းမှာ မရှိဘူး၊ ရန်ကုန်မန္တလေးမြို့ကြီးများနဲ့ မေမြို့၊ ကလော၊ တောင်ကြီးလို မျက်နှာဖြူတို့ စံမြန်းရာ တောင်စခန်းမြို့များမှာပဲ ရှိတယ်။

“အဲဒီကျောင်းသုံးမျိုးမှာ အစိုးရဟိုက်စကူးလ်က ကျောင်းလခပေးရတယ်၊ မစ်ရှင်စကူးလ်က ပိုပြီးပေးရတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံသူ မနေနိုင်ဘူး၊ အထက်တန်းစားတွေ ကျောင်းဆိုပါတော့၊ မြန်မာစာသက်သက်သင်ရတဲ့ မြို့နီစပယ်ကျောင်းကတော့ ကျောင်းလခမရှိဘူး၊ ဆင်းရဲသားကျောင်း၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီခေတ်က ဆင်းရဲသားတွေဟာ အဲဒီအလကားသင်ရတဲ့ ကျောင်းတောင်မှ ဖြစ်မြောက်အောင် မနေနိုင်ကြပါဘူးဗျာ၊ စာလေးမတောက်တခေါက် ဖတ်တတ်ရုံ၊ နှစ်တန်းရောက်ထွက်၊ သုံးတန်းရောက်ထွက်နဲ့၊ ဟေ့ ငွေးနီနဲ့ ထွေးလုံးတို့ ခုခေတ်မှ မူလတန်းကျောင်းဖြစ်နေတဲ့ အခုတို့ရွာက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟာ အဲဒီတုန်းက ခုနှစ်တန်း၊ အလယ်တန်းကျောင်းခေါ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... ဘကြီး”

“အေး.... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ ကျောင်းနေရပုံပြောရဦးမယ်၊ သူငယ်တန်းတုန်းက ဆယ့်လေးငါးယောက်ရှိခဲ့တယ်ကွ၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်းရောက်တော့ ခုနှစ်ယောက် ရှစ်ယောက်ရှိတော့သကွ”

“ဘာလို့လဲ ဘကြီး”

“သူတို့မိဘတွေ ဆင်းရဲတော့ ကျောင်းဆက်မထားနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာ ကျီးမောင်း၊ ကြက်နှင့်၊ ကလေးထိန်းပေါ့ကွာ၊ တောက်တိုမည်ရခိုင်းဖို့ ကျောင်းနုတ်ကြရတယ်၊ အဲ... စတုတ္ထတန်းဆိုတာကတော့ တို့ရွာသားအများစုရဲ့ နောက်ဆုံးအတန်းဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက စတုတ္ထတန်း၊ သတ္တမတန်း၊ နဝမတန်း၊ ဒဿမတန်းတို့က အစိုးရစာမေးပွဲကိုးကွ၊ အဲဒီမှာရှုံးကြပါပြီဗျာ၊ ဒီလေးတန်းမှာ တို့ရွာက ငါနဲ့ထွန်းရွှေဆိုတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပဲအောင်တယ်”

ထွေးလုံး။ ။ “ဘကြီးတို့နှစ်ယောက်က ဥဏ်ကောင်းလို့ ပေါ့နော်”

“ဥဏ်ကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျောင်းမှန်မှန်တက်နိုင်လို့၊ တို့မိဘတွေက ချောင်ချောင်လည်လည်လေးရှိကြလို့၊ ကျန်နေတဲ့ ကလေးတွေမိဘ များက ဆင်းရဲကြတော့ကောက်စိုက်ချိန်၊ ကောက်ရိတ်ချိန်တွေမှာ အိမ်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် သုံးကြတော့ ကျောင်းပျက်ကြရတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါနဲ့ထွန်းရွှေ နှစ်ယောက်ပဲ ခုနှစ်တန်းတန်းအထိ သင်နိုင်ကြတယ်”

ဝွေးနီ။ ။ “ဟင်... ခုနှစ်တန်း တစ်တန်းလုံးမှ ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်တည်းရယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ မူလတန်းကျောင်းရှိတဲ့ သဖန်းကုန်းနဲ့ ကန်ဦးရွာက ငါးတန်းကတည်းက လာနေကြတဲ့ ကျောင်းသားလေး ယောက်ရှိသေးတော့တို့ခုနှစ်တန်းမှာ ကျောင်းသားခြောက်ယောက်ကွ”

ထွေးလုံး။ ။ “ခုနှစ်တန်းကြီးတစ်တန်းလုံးမှ ကျောင်းသားက ခြောက်ယောက်တည်း”

ဦးသော်တာ။ ။ “အေးကွ၊ အဲဒီခေတ်က ဒီလိုပဲ”

ဝွေးနီ။ ။ “အခု ကျွန်တော် ခုနှစ်တန်းဖြင့် လူ ၁၀၀ ကျော်လို့အဘီခွဲထားရတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “အေး.... အင်္ဂလိပ် ကျွန်ခေတ်နဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာပြည်မှာ လူတွေ စီးပွားရေးအခြေအနေအထားလို နေသလဲဆိုတာ ပြတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီခေတ်က ငါတို့ပညာရေးဆက်ပြောရဦးမယ်၊ ကျောင်းက အဲဒီသတ္တမတန်း ခြောက်ယောက်ဖြေတာ ငါနဲ့ထွန်းရွှေ နှစ်ယောက်ပဲ အောင်တယ်ကွ”

ထွေးလုံး။ ။ “ဟင်..... တခြားရွာက လာနေတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှမအောင်ဘူး”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဘယ်အောင်မလဲကွ၊ ဒီကောင်တွေက စာလဲသိပ်သင်ချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိဘက ထားလို့သာနေကြရတာ၊ သူတို့က ကျောင်းမှန်မှန်တက်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ အိုင်တွေငါးပက်နေကြတယ်၊ ယုန်တွေ ယုန်လျှောက်လိုက်နေကြတာကိုးကွ၊ အဲဒီခေတ်က ပညာကိုတန်ဖိုးထားကြ ရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ မိဘတွေကလဲ မထားနိုင်ကြဘူးလေ၊ ကြည့်စမ်း ငါတို့ရွာက ငါနဲ့ထွန်းရွှေ နှစ်ယောက် ခုနှစ်တန်းအောင်တော့ ရှစ်တန်းက မြို့ကျောင်းသွားကြရ မယ်ဆိုတော့ ထွန်းရွှေမိဘက ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ငါ့မိဘများက ချောင်ချောင်လည်လည်လေးရှိလို့ မြို့ကျောင်းဆက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ငါ့လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်တောင်မှ အင်္ဂလိပ်စာ မသင်ခဲ့ရသေးပုံကို ပြောပြချင်တယ်၊ မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့တွဲသင်တဲ့ ဂါးဖားမင့်ဟိုက်စကူးလ်ရယ်၊ မြန်မာစာ သက်သက်သင်တဲ့ မြို့နီစပယ်အထက်တန်းကျောင်းရှိတာမှာ ငါဟာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းပြောင်းမယ်ဆိုရင်ငါးတန်းပြန်ဆင်းရမယ်၊ မြို့နီစပယ်ကျောင်းသွားမှ

ရှစ်တန်းဆက်ရမယ်ဆိုတော့ သုံးတန်း သုံးနှစ်ကြီး အနာမခံနိုင်ဘူးဟေ့၊
မြန်မာကျောင်းပဲဆက်နေခဲ့တော့ ငါအင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ဝေးခဲ့တော့တာပေါ့ကွာ”

“ဘကြီး အခုတော့ အင်္ဂလိပ်လို တတ်သားပဲ”

“အဲဒါတက်ခဲရပုံလေး ပြောပြရဦးမယ်၊ ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာ မြန်မာလို ၁၀
တန်းအောင်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်ဆရာ ဖြစ်သင်ကျောင်း သွားရတယ်ကွ၊ ဆရာဖြစ်က
သီအိုရီရော ပရက်တိကယ်လ်ရော သင်ရတယ်၊ ပရက်တိကယ်လ်ကကျောင်းတွေကို
ကိုယ်တိုင်သွားပြီးတော့ အတန်းတစ်တန်းမှာ သင်ခန်းစာတစ်ခုခု သင်ပေးရတယ်ကွ၊ တစ်နေ့
လမ်းမတော်အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းကို သင်္ချာသင်ရအောင် သွားတာ
ငါတော်တော် ရှိုးကျကျဝတ်သွားတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ငါ့အသက်က ၁၉နှစ် ကိုးတန်း
ဆယ်တန်းကျောင်းသူကလေးတွေကလဲ အပျိုတွေဆိုတော့”

ဂွေးနီ။ ။ “ဟဲ...ဟဲ.. ဘကြီးက ရှိတ်မယ်ပေါ့”

ဦးသော်တာ။ ။

“အဲဒီခေတ်က အခုမင်းတို့သုံးနေကြတဲ့ ‘ရှိတ်’ဆိုတာ

မပြောနဲ့ စစ်ပြီးစခေတ်မှာ သုံးလာတဲ့ ‘ဂေါ’ဆိုတာတောင် မပေါ်သေးဘူး၊ ‘ပိုးတယ်’ ဆိုတာပဲ
ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းဆရာတွေဟာ ခေါင်းပေါင်းနဲ့
ကျောင်းတက်ရတယ်ကွ၊ တို့ဆရာလောင်းတွေလဲ ခေါင်းပေါင်းပေါင်း ရတယ်ကွ၊
ဆရာမလောင်းတွေက ဘီးဆံထုံးထုံးပြီး ပဝါချရတယ်၊ အဲဒီနေ့က ငါ့စတိုင်
ကောင်းကောင်းမှတ်မိသေးတယ်”

“ရှူးဖိနပ်က လိမ္မော်ရောင်ကွ၊ ပုဆိုးက ဗန်ကောက်လုံချည် ရွှေဖလားရောင်၊ ပိုး၊
အပေါ်အကျီက အဝါနု၊ ခေါင်းပေါင်းက ပန်းနုရောင်”

“ဟာ.... ဘကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ဝါဝါဝင်းရွှေပါလား”

“နောက်ပြီး ဆေးတံကလဲ ခဲလိုက်သေးကွာ”

“ဟာ.... အပြတ်သားနားနေတာပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက စမတ်ကို ဝှမ်းနေတယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ အဲဒီစတိုင်နဲ့

ငါကျောင်းထဲဝင်သွားတယ်ဆိုပဲ ‘ဟေ့ တို့ ကျောင်းဒီနေ့ ဆရာလှလှလေးလာတယ်’
လို့ပြောသံတွေ ကြားရသကွ”

“ဘကြီးကလဲ အဲဒီတုန်းက တော်တော်ချောပါလိမ့်မယ် အခုတောင်မှပဲ ဒီရွာမှာ
အသက်၆၀ကျော် အဘိုးကြီးချင်း အချောပြိုင်ရင် ဘကြီးက အပိန်ဆုံးနေမှာ”

“ဟာ.... ဂွေးနီကလဲ လူကြီးအားတိတ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငယ်မူလေးများ
ပြန်စမ်းပါရစေ၊ အဲဒီနေ့က မင်းတို့ပြောသလို ကောင်မလေးတွေရှိတ် ရင်း စာပြပြီး
အောင်မြင်စွာပြန်အလာ လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာတဲ့ မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်ဟာ
ငါ့ရှေ့ရောက်တော့ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို တစ်ခုခု မေးတယ်ကွ၊ ငါက ဘာမှ
နားမလည်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါက ခေါင်းပေါင်းတကားကားနဲ့ ဦးခေါင်းကိုယမ်းရင်း ပါးစပ်က
ဆေးတံချွတ်ပြီး ‘အိုင်နိုး... အိုင်နိုး’လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဂွေးနီက....

“ဟင်... ဘကြီးက အိုင်နိုး အိုင်နိုး ဆိုပြီးခေါင်းယမ်းပြတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါက အင်္ဂလိပ်စာမှာ ဩ နဲ့ ဩသတ နိုးနှစ်မျိုး ရှိတာမှ
မသိသေးဘဲကိုးကွ၊ ငါက ဩ နိုးပဲသိပြီး ငါ‘အိုင်နိုး အိုင်နိုး’ ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားပြောတာ
ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး၊ မသိပါဘူး ပြောတာ၊ အဲဒီမှာ ကိုရွှေမျက်နှာဖြူ
ငါ့မျက်နှာကြည့်ပုံက မရေမရာ မချေမငံ၊ မဲ့သလိုလိုနဲ့ ပြုံးသယောင်ယောင်ကွ၊
ဒီတော့ငါ့စိတ်ထဲ ငါဘာပြောမိလို့လဲ၊ ငါဘာများ အမှားပြုမိလို့လဲ၊ တအံ့နွေးနွေးနဲ့
တစ်နေ့တော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့

သူက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောပြီး ကိုရင့်ဟာ အိုင်နိုး အိုင်နိုး၊ ညသတ၊ ဩတ ဆိုတာက ကျွန်တော်သိတယ် ကျွန်တော်သိတယ်၊ ပြောရင်း ခေါင်းခါပြနေတော့ မောင်ရင့်ကို စိတ်မနဲ့သူ ထင်သွားမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့လို့ပြောပြီး စုပ်တသတ်သတ်နဲ့ မောင်ရင့်ရုပ်နဲ့ စတိုင်က မြို့အုပ်လား၊ ရှေ့နေလား ထင်နေရတာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ပုံပန်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် အင်္ဂလိပ်စာတော့ သင်ဦးသူငယ်ချင်းရယ်” တဲ့။

“အဲဒီခေတ်မှာ ‘အဘီစီဒီ မတတ်ဘဲနဲ့ အရပ်ထဲကိုလယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလဲ ပေါ်နေတော့ ငါသိပ်ရှက်သွားတာပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါဆရာဖြစ် အောင်သော်လဲ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ဘဲနဲ့တော့ အရပ်မပြန်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကို စာရေးလိုက်တယ်၊ မိဘများကလဲ တော်ပါပေတယ်၊ ကျောင်းနေခွင့်ပေးလို့ ရန်ကုန် အင်္ဂလိပ်စာအလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတစ်ခုမှ နေခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘကြီးပညာပါရမီက သိပ်ပြီး မရင့်သန်ခဲ့ဘူးကွာ၊ ၁၉၃၉-၄၀-၄၁- ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၃ရက်နေ့ မြန်မာပြည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဂျပန် ဖုံးလာချတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ပျက်ကရော၊ ဘကြီးဟာ အင်္ဂလိပ်စာ နှစ်နှစ်ခဲပဲ သင်လိုက်ရတယ်၊ တက္ကသိုလ်မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြန်မာကျောင်းဆရာအဖြစ်နဲ့ပဲ ပင်စင်ယူခဲ့ရတယ်။

“ကဲ.... အခုခေတ် ပညာရေးနဲ့ ဘယ်လောက် ကွာသလဲ၊ မင်းတို့ဆိုရင် အခုကိုယ့်ရွာက မူလတန်း ကျောင်းမှာပဲ အင်္ဂလိပ်စာစသင်ရတယ်၊ ကိုယ့်မြို့မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မသွားနိုင်တဲ့ လူတွေအဖို့ ဒေသကောလိပ်တွေရှိတယ်၊ စာပေးစာယူ သင်တန်းတွေ ရှိတယ်၊ အဲ.... တက္ကသိုလ် ပညာကို ကိုယ့်အရပ်မှာပဲနေရင်း ရနိုင်တာဘယ်လောက်ကောင်းသလဲကွာ၊ မင်းတို့ ပညာသာ ကြီးစားပေတော့၊ တောသား မြို့သားရယ်လို့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့လူ မတတ်တဲ့လူရယ်လို့ခွဲခြားမရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး ပညာရေးတစ်ပြေးတည်း ဖြစ်နေပြီ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ စီမံကိန်း”

ကျောင်းဆရာကြီး ဦးသော်တာ မြန်မာပြည် ပညာရေးအကြောင်း လေပန်းနေစဉ် ဝှေးနီက အုန်းနို့ညစ်နေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထွေးလုံးကြောင်သား အိုးထင်းမပြတ်ထိုးနေခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ အုန်းနို့လည်း ညှစ်ပြီးပြီ။ ဟင်းအိုးပထမရေလည်းခမ်းနေပြီ။ သည်တော့ဦးတေ့နောင်ထိုင်ရာမှထ ဟင်းကိုအပေါ့အငန် မြည်းပြီး အုန်းနို့ရည်တွေ ထည့်လိုက်လေ၏။

ဝှေးနီ ထိုင်ရာမှထ၍ အညောင်းဆန်သောအခါ ဦးသော်တာက
“ဟေ့... မောင်ဝှေးနီ ထန်းရည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွ”
“တော်ဒီ”

“ဒါဖြင့် ဝမ်လ်ယူဘရင်းဆမ်းတော်ဒီဖော်မီ”
“ရက်ဆား ဖရောင်(မ်)ဂုံယား”

“မှောင်ခိုကြီးဆီသွားကွ၊ ငါမနေ့ကတည်းက မှာထားတယ်၊ ထန်းဖိုရည် သန့်သန့်တစ်ပင်တည်းက ချတာချည်းငါးလုံးပေးလိုက်ပါလို့ ရော့ပိုက်ဆံ”

၁၅မိနစ်ခန့်အကြာ ဝှေးနီပြန်လာသောအခါ သူ့ကျောမှာ ပိုးလာသည့် နှစ်တောင်လောက် ရှည်သော ဝါးကျည်တောက်ကြီး ထိပ်ဝမှာ အမြုပ်တွေ ဝေနေသဖြင့် ဦးသော်တာက “ဟဲ့... ဒါ ငါးပုလင်းကမယ် မဟုတ်ဘူး”

ဝှေးနီ။ ။ “ခုနှစ်ပုလင်းဝင် ကျည်တောက်တဲ့၊ ဟောဒီမှာ ဘကြီးပိုက်ဆံ ငါးကျပ်လဲ ပြန်ပေးလိုက်တယ်၊ ကိုမောင်ခိုကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဟင်းရတယ်ကြားလို့ သူလဲလာစားမယ်၊ ဒီထန်းရည်ကို သူကဆပ္ပလိုင်းလုပ်ပါရစေတဲ့”

ဦးတေ့နောင် သဘောကျသွားလျက်

“အေး.... ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဒီ သုံးပိဿာလောက်ရှိတဲ့ အကောင်ကြီးတို့ချည်း ဘယ်ကုန်နိုင်မှာလဲ၊ သူ ဘယ်အချိန်လာမတဲလဲ”

ဝွေးနီ။ ။ “၁၀ နာရီလောက်မှ သူ့ထန်းပင်တွေကိုင်ပြီးမယ်တဲ့”

ဦးတေဇောင်။ ။ “အေး... ဟင်းကျက်မှာနဲ့ အလောတော်ပေါ့ကွာ၊ ကဲ...

ဟင်းအားလုံးမကျက်မီ ရှေ့တော်ပြေးကလေး မြည်းလိုက်ရအောင်၊ ထွေးလုံးရေ နောက်ထည့်တဲ့ အုန်းနို့ရည်ဆူပြီလား”

“ဆူတော့မယ် အဘ”

“တစ်ချက်မွေ့လိုက်စမ်းကွာ၊ ဆူရင်ပြော၊ ဟော့ဟို ပန်းကန်ထဲမယ် ဆားနယ်ထားတဲ့ ကြောင်အူနဲ့ အသည်းရှိတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဒါတွေ ခင်ဗျားက တစ်ခါတည်းထည့်မချက်ဘူးလား”

ဦးတေဇောင်။ ။ “မချက်ရဘူးဗျ၊ အူတို့အသည်းတို့ရဲ့ သဘောမှာ

တစ်ခဏနဲ့ ကျက်ပြီးစားကောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးရှိတယ်၊ ကြာကြာချက်ရင်အကျက် လွန်ပြီး မာသွားရော၊ စားမကောင်းတော့ဘူး”

ထွေးလုံး။ ။ “အဘရေ ဟင်းအိုးဆူပြီ”

ဦးတေဇောင်။ ။ “ဆူရင် အဲဟိုပန်းကန်ထဲက

ကြောင်အူနဲ့အသည်းထည့်လိုက်ကွာ၊ ထည့်ပြီး တစ် နှစ် သုံးမှန်မှန်ရေ၊ ၂၅၀ ရောက် တော့ဆယ်လိုက်၊ အဲဒါ နှစ်မိနစ်ကြက်ဥဟပ်ဘို့ပြင်ပြန်တဲ့ အချိန်ပဲ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဟင် ဦးတေဇောင်က တယ်ပြီး တိကျလိုက်ပါ လား”

ဦးတေဇောင်။ ။ “ကျုပ်က တပ်မတော်ထွက်ကိုးဗျ”

ထွေးလုံးသည် နှုတ်မှပစ် ပွစိနှင့် ရေတွက်နေပြီး ၂၅၀ ပြည့်သောအခါ ကြောင်အူနှင့် အသည်းကို ပြန်ဆယ်၍ ပန်းကန်ထဲထည့်လိုက်၏။ ဦးတေဇောင်က

“အေး..... ဒီကိုယူခဲကွာ”

သူ့ရှေ့ရောက်သော် သုံးလေးပိုင်းဖြတ်၍ ထက်ခြမ်းခွဲထားသော ကြောင်အူ အခွေများကို ခါးလယ်က ခက်ရင်းနှင့် ထိုး၍ ကတ်ကြေးနှင့် လက်နှစ်သစ်စီခန့်ဖြတ်ရင်း

“ကဲ.... ဦးသော်တာ မြည်းကြည့်စမ်း”

ဦးသော်တာ တစ်ခုယူဝါးရင်း

“ဟာ.... ထုတ်ထုတ် ထုတ်ထုတ်နဲ့ တယ်စားကောင်းတာပဲဗျ”

ဦးတေဇောင်။ ။ “အဲဒါ ဒီအနေနဲ့မို့၊ ဒီထက်ကျက်သွားရင်

မာပျဉ်းသွားရောဗျ၊ အမဲအူ၊ ကြက်အူ၊ ဝက်အူ၊ ဘဲအူရော ဒီလိုပဲ၊ သူ့အနေတော် စားကောင်းတဲ့ ဝါးရတဲ့အချိန်ရှိတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတုန်းက

ရန်ကုန်မှာ အမဲအူ ခေါက်ဆွဲကြော် တွေရှိတယ်ဗျ၊ ဟတ်က တရုတ်တွေကြော်တာ အမဲပုဆိုးကြမ်းတွေ၊ အူတွေထပ်တစ်ရာတွေ ရေဆေးပြီး အစိမ်းလိုက် တွဲလွဲဆွဲထားတယ်၊

စားမယ့်လူက မှာမှ ဓားနဲ့ ပါးပါးလှီးပြီးခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ကြော်တာ၊ ဒီပြင်ဝက်သား၊ ဘဲသားတို့နဲ့ကြော်သလောက်ပဲကြာတယ်၊ စားလို့သိပ်ကောင်းတာပဲဗျ၊ အဲ.... အိမ်တော့

ထုပ်ယူမသွားပါနဲ့၊ အေးလဲ အေးသွားရောမာပြီး ဝါးလို့မရတော့ဘူး၊ ဆိုင်မှာသာ ပူပူနွေးနွေး စားလို့ရတာ”

ဦးတေဇောင်။ ။ “ဟုတ်တယ် အူတို့ သဘောဟာ ဒီလိုပဲ၊ အသည်းလဲ

ဒီလိုပဲ၊ အဲ.... ကြောင်သည်းလေး မြည်းကြည့်ပါဦး”

ဆိုပြီး ကတ်ကြေးနှင့် တစ်ဖဲညှပ်ပေးလိုက်သည်။

ဦးသော်တာ ယူစားပြီး
“ဟာ.... တယ်ဆိမ့်တာပဲဗျာ”

နောင်။ ။ “ဒီထက်ကြာရင် မာသွားမယ်ဗျာ”

တာ။ ။ “ဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်တစ်ခါ ကံညွှန်တို့ချက်တာသွားစားတယ်၊

မာတဲအပြင် ခါးသက်သက်တောင်နေတယ်၊ အူကလဲ မာပျဉ်းပျဉ်းကြီး နေတယ်၊ ခုဟာတော့ အလောတော် စားကောင်းရုံလေးပဲ ကျုပ်တော့ ထန်းရည်နဲ့ချတော့မယ်”

နောင်။ ။ “ချလဗျာ ကျုပ်လဲသောက်ချင်ပြီ” ဆိုပြီးဝါးဆစ်ခွက်

နှစ်လုံးသွားယူပေးသည်။ ဦးသော်တာက ကျည်တောက် အဖျားပိုင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း....

“ဟို သူငယ်နှစ်ယောက်တော့ မသောက်ဘူးနော်”

ဝွေးနီနှင့် ထွေးလုံး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့မသောက်တတ်သေး

ပါဘူး”

“အေး.... ကျောင်းသား မသောက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကြီးလဲ

မသောက်ပါနဲ့ကွာ”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “ဒါတော့ ပြောရမလားဗျာ၊ ထန်းရည်အရက်ဆိုတာ

သူသောက်ချင်တဲ့သူ သောက်တာပဲ၊ တားမရဘူး၊ မသောက်ချင်တဲ့လူ ကျတော့လဲ

အတင်းတိုက်လို့မရဘူး၊ အေး... သောက်ရင် သောက်တတ်ဖို့ လိုတယ်ဗျာ၊

သောက်တတ်ရင်ဆေး၊ မသောက်တတ်ရင်ဘေးဖြစ်တယ်၊ ဦးသာရွန်းပြောသလို

‘ကျုပ်သမက်က အရက်လဲမသောက်တတ်ဘူးဗျာ၊ ဖဲလဲမရိုက်တတ်ဘူးဗျာ၊ ကြက်လဲ

မတိုက်တတ်ဘူးဗျာ’တဲ့၊ ဒီတော့ကြားရတဲ့ လူတွေက ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသမက် တယ်လိမ္မာတပဲ၊

တော်တာပေါ့’ ဆိုတော့ ‘မတော်ဘူးဗျာ’တဲ့ ‘ကျုပ်သမက်က

အရက်မသောက်တတ်ဘဲနဲ့သောက်၊ ဖဲမရိုက်တတ်ဘဲနဲ့ရိုက်၊ ကြက်မတိုက်တတ်ဘဲနဲ့

တိုက်တော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ’တဲ့၊ အဟား... ဟား...ဟား”

ဤသို့လျှင် ထန်းရည်ကို ပထမဦးဆုံးစား၍ရသောကြောင့်အူ ကြောင်သည်း၊

ကြောင်ဦးနှောက်တို့နှင့် မြည်းရင်းစကားတပြောပြောနှင့် နေခဲကြလေရာ ဆယ်နာရီကျော်ခန့်

ရှိလတ်သော် ကြောင်သားဟင်းလည်း ဆီပြန်ပြီ။ ထန်းရည်ဒါယကာ ဦးမောင်ခိုကြီးလည်း

ရောက်လာပြီ။ သူတို့သောက်ပွဲကြီးလှိုင်ဘော လယ်ကြလေ၏။

ဦးသော်တာသည် ပထမဦးဆုံး ကြောင်သား တစ်တုံးကိုကော်ခပ်ယူလိုက်ပြီး....

“အောင်မယ် ဦးတေ့နောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျား ကြောင်သားက ဝက်သားလို အခေါက်နဲ့

အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်ပါလားဗျာ၊ ကံညွှန်တို့အိမ်မှာ ကျုပ်စားရတုန်းက

အခေါက်နဲ့အဆီမပါပါလားဗျာ”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ဟာ....ဒီကောင်တွေက ကြောင်သားမှချက်တတ်ကြ

တာမဟုတ်ဘဲ၊ ကြောင်ကိုကြွက်လိုအရေခွံဆုတ်ပစ်တော့ ကြွက်သားလိုနေတော့တာ ပေါ့ဗျာ၊

အခုအဘနောင် ချက်တာက အရေမဆုတ်ဘဲ အမွှေးမီးမြိုက် ချက်တာကိုးဗျာ၊

မီးမြိုက်နဲ့လေးကော သင်းမနေဘူးလား”

ဦးသော်တာ။ ။ “အေး.... ကမ္ဘာလူထုအကြိုက် စမှတ်ကင်းစမဲလ်ခေါ်

တယ်ကွ၊ အုန်းနီနဲ့လေးနဲ့ ရောသင်းနေတယ်”

ဦးတေ့နောင်။ ။ “ဟေ့..... မောင်ခို၊ မင်းထန်းရည်လဲသိပ်ကောင်းတာပဲ၊

အရိုးစွဲပြီထင်တယ်၊ ဒါလက်ငုတ်ရည်တွေပဲ”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီထန်းဖိုပင်က သုံးစွဲတယ်၊ နှစ်စလွတ်

သွားတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဘာလဲစွဲတယ်၊ လွတ်သွားတယ်ဆိုတာက”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ဒီလိုဆရာကြီးရဲ့၊ ထန်းသီးခိုင်မှာ သီးလုံးတွေပြတ်နေတဲ့ သီးညှာတံနဲ့ အရင်းက အရိုးတံရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ထန်းဖိုမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ထန်းလက်ဝါးကြီးတွေ ကားထွက်နေတဲ့ အညှာတံနဲ့ အရင်းက အရိုးတံရှိတယ်၊ ထန်းရည်အရိုးမစွဲဘူးဆိုတဲ့ ထန်းစက ထန်းမမှာဆိုရင် သီးညှာတံကုန် တာနဲ့ ထန်းရည်ပြေးရော၊ ထန်းဖိုမှာလဲ ထန်းလက်ဝါးထွက်တဲ့ အညှာတံကုန်တာနဲ့ ထန်းရည်မထွက်တော့ဘူး”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဪ...သိပြီ...သိပြီ၊ လက်ရင်းလက်ငုတ်ထိအောင် အရည်ထွက်မှ အရိုးစွဲတယ် ခေါ်တာပေါ့”

ဦးတေနှောင်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လက်ငုတ်ရည်ခေါ်တာပေါ့”

ဦးသော်တာ။ ။ “နေပါဦး ထန်းပင်တိုင်း ထန်းစတိုင်းအရိုးမစွဲဘူးလား”

ကိုမောင်ခို။ ။ “မစွဲဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ထန်းကိုင်းတဲ့လက်နဲ့ ထန်းပင် အမျိုးအစားပေါ်မှာ တည်သေးတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဪ... ထန်းပင်မှာ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိသေးသလား”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ရှိတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ထန်းသီးတွေကို သတိထားကြည့်မယ်ဆိုရင် တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင်မတူဘူး၊ အရောင်အမျိုးမျိုး ကွဲတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ထန်းနက်၊ ထန်းညို၊ ထန်းပြာ၊ ထန်းဝါ၊ ထန်းဖြူ၊ ထန်းကြောင်၊ ခြောက်မျိုးတောင်ရှိတယ်၊ နောက်ပြီးအကြီးအသေး၊ လုံးရှည်၊ လုံးဝိုင်းလဲ ကွဲသေးတယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “ထန်းသီးကြီးတဲ့အပင်က ပိုပြီးထန်းရည်ထွက်မယ်လား”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူးဆရာကြီးအသီးသေးပေမယ့် အလုံးရှည်ပြီး ထန်းစေ့အိမ်နက်တဲ့ ထန်းပင်မှထန်းရည်အထွက်ကောင်းတယ်၊ အများအားဖြင့် ထန်းဖြူ၊ ထန်းဝါ၊ ထန်းကြောင်တွေဟာ အသီးကြီးတွေကြီးပြီး အလုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ထန်းစေ့အိမ်တိမ်တယ် ဘယ်တော့မှ ထန်းရည်များများမထွက်ဘူး၊ အရိုးလဲမစွဲဘူး ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ထန်းနက် ထန်းညို ထန်းပြာမှာ အခိုင်များ များထွက်ပြီး အသီးရှည်ရှည်နဲ့ ထန်းစေ့အိမ်နက်တဲ့အပင်ကို ရွေးပြီးတက်တယ်။ ထန်းဖိုမှာလဲ ထန်းစများများထွက်ပြီးထန်းလက်ဝါးရှည်တဲ့အပင်ကိုရွေးတယ်”

ဦးတေနှောင်။ ။ “ဟေ့... မောင်ခို၊ မင်းဒီနှစ် အရိုးဘယ်နှစ်ပင်စွဲလဲ”

ကိုမောင်ခို။ ။ “လေးငါးပင်တော့ သေချာနေပြီအဘ”

ဦးတေနှောင် ။ ။ “ဟာ...ဒါဖြင့် နတ်တော်ပြာအထိ မင်းထန်းရည်မပြတ် တော့ဘူးပေါ့”

ကိုမောင်ခို ။ ။ “နှစ်ပတ်လည်ဆက်မယ်၊ ပြာသိုမှာသီးနုအတီစကိုင် မှာပဲ”

ဦးသော်တာ။ ။ “ဟေ့... ထန်းသီးမှာ အတီသီး၊ အတီသီးနဲ့ပြောကြပါ တယ်၊ ဘယ်လိုအသီးခေါ်တာလဲ”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ရှေ့အတီတေဆိုတဲ့ စကားကလာတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ပထမဦးဆုံးအစောဆုံး သီးတဲ့ ထန်းခိုင်ကိုခေါ်တာပဲ”

ဦးသော်တာ။ ။ “သီးနုကိုင်တယ် ဆိုတာကကော”

ကိုမောင်ခို။ ။ “ထန်းသီးကလေးတွေ လက်သီးဆုပ်လောက်မှာ ထန်းရည်ထွက်အောင် လုပ်တာကို သီးနုကိုင်တယ်ခေါ်တယ်၊ ထန်းသီးကြီးတွေ ရင့်မှကိုင်တာကို သီးရင်ကိုင်တယ်လို့ခေါ်တယ်”

ဦးသော်တာ။ ။ “တစ်စရည်၊ လက်ငုတ်ရည် ဆိုတာကကော”

ကိုမောင်ခို ။ ။ “ထန်းစ တစ်စတည်းက ကျတဲအရည်ကို တစ်စရည်ခေါ်တာပဲ၊ ဒီပြင်အစကကျတာနဲ့ မပေါင်းဘဲ သူ့ချည်းသာ သောက်တာ ပိုကောင်းတယ်။ လက်ငုတ်ရည်ဆိုတာကတော့ ခုနပြောခဲ့တဲ့ အရိုးစွဲနဲ့ ထန်းစတို့ကို လက်ငုတ်ခေါ်တယ်။ အဲဒီက ကျတာကိုလက်ငုတ်ရည် အခုကျွန်တော်တို့ သောက်နေကြတာ လက်ငုတ်ရည်ပေါ့။ ထန်းရည်ကောင်းတို့ မည်သည်မှာ သောက်လိုက်ရင် အာခေါင်မှာရှုသွားရတယ်။ လေတက်ပြီးရင် ချောင်ရမယ်။ အခု ကျွန်တော့ထန်းရည် အဲဒီလိုနေရဲ့လား ဆရာကြီး”

ဦးသော်တာ။ ။ “နေပါတယ်။ ကောင်းပါတယ် ထန်းရည်ဆရာကြီးရယ်”
ယင်းသို့ လူကြီးတွေ ထန်းရည်သောက်ရင်း ထန်းဋီကာဖွင့်နေစဉ်ဝယ် ထွေးလုံးနှင့် ဝှေးနီတို့သည် ဦးတေ့နောင်၏ သားများနှင့်ထမင်း တစ်ဝိုင်းစားကြ၏။ ကန်စွန်းရွက်၊ မန်ကျည်းသီးစိမ်းနှင့် ငါးချဉ်ရည်ဟင်း၊ ထိုဟင်းထဲက ငါးဖတ်ကို ငါးပိစိမ်းစား၊ ပိန်သီးနှင့်ထောင်း၊ သခွားသီးစိမ်း၊ ပဲစောင်းလျားသီး ရေနွေးဖျော့တို့က ကြောင်သားအုန်းနို့ဆီပြန်ဟင်းကို အအီဖြေလျက် စားလို့ကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။
ကြောင်သားနဲ့အုန်းနို့ဆီပြန်
ပြည်တန်နဲ့ဟင်း
ပင်ကျရည်ခါးချိုပြင်းရယ်နဲ့
ကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

“ဟဲ့သား ဒီသီချင်း ဘယ်ကရပြန်တာလဲ”
ထွေးလုံးက သူတို့ခြံထဲတွင် ဘဲကလေးတွေ တီကောင်တူးကျွေးရင်း ဆိုနေသည်ကို အနီးတွင် သစ်ပင်တွေ ပေါင်းသင်နေသော သူ့အမေက မေးသဖြင့်...

“ဟိုလေ ကျွန်တော်တို့ ဟိုကြောင်ကြီး အောင်သေ အောင်သားစားတဲ့နေ့က ဆရာကြီး ဦးသော်တာ လက်တန်းစပ်တဲ့ကဗျာ ကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်တာ၊ အမေရဲ့ အဲဒီဆရာကြီးဆီက ကျွန်တော်ကဗျာစပ် သင်မလို့၊ ဆရာကြီးက သင်ပေးမယ်တဲ့။”

“ဦးသော်တာဆီက ကဗျာစပ်ပဲသင်ပါနော်၊ အသောက်တော့သင်မလာနဲ့။”
“အမေကလဲဗျာ ဆရာကြီးက လူငယ်တွေ မဟုတ်တာလုပ်ပေးမလားဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မသောက်နဲ့တောင် ပြောပါတယ်”

“အလကား အမေက စတာပါကွယ်၊ ဆရာကြီးငါကြည့်ညိုပါတယ်၊ ဆရာကြီးက မူးရင် သီချင်းဆိုတာကလွဲရင် ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

“အမေကလဲ ဆရာကြီးဆိုတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကဗျာတွေ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကြိုက်တယ်”

ထွေးလုံးက ကဗျာဝါသနာဟန်ရှိသည်။ ကဗျာဝါသနာပါသူသည် စာပေသမားဖြစ်လာတတ်၏။ ထွေးလုံးသည် တိရစ္ဆာန်ကလေးကိုလည်း ချစ်တတ်၏။ တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သူသည် မေတ္တာကရုဏာတရားရှိသူဖြစ်၏။ မေတ္တာကရုဏာတရားရှိ သူသည် လူ့လောက၌ မိုက်မဲသောအမှုကို မပြုတတ်ချေ။ လမ်းတွေခွေးမြင် ခဲနှင့်ပေါက်ခြင်း၊ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေ ပစ်ချင်ခတ်ချင်သော ကလေးတို့ အားမိဘတို့သည် တားမြစ်ဆုံးမပေးဖို့သင့်၏။

ထွေးလုံး၏ ဘဲကလေးငါးကောင်တို့သည်ဦးဘသိန်းဒေါ်ထွေးနွယ်တို့၏ ကြောင်ကြီးကို သုတ်သင်ပြီးမှ အန္တရယ်ကင်းရှင်းစွာ ခြံထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရ လျက် တစ်နေ့တခြားကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ ခြောက်လကျော်ခုနှစ်လထဲရောက်သည်၌ အမွေးအတောင် ပြည့်စုံသော အကောင်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

‘မီးခိုး’ကမိုင်းပြာပြာ၊ ‘မဲလုံး’က ဘဲနက်၊ သူတို့ဘဲထီးတို့မှာ ရှိအပ်သော အစိမ်းရောင်မှန်ကူကွက်တွေနှင့် အလွန်လှပ၏။ ‘ဖြူရောင်’က အပျိုဖြစ်လာသောအခါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဘဲဖြူမ၊ ‘ဝါနု’ ကြီးလာသောအခါ အဝါရောင်မဟုတ်တော့၊ သနပ်ခါးရောင်၊ ‘ရင်ကျား’က အမွေးရောင်စုံသည့် ဘဲကျားမဖြစ်လာလေ၏။ ဘဲထီးတို့ မည်သည်ခေါင်းစိမ်းရ၏။ အမြီးတွင် အဆီဘူးရင်းမှာကပ်၍ အမွေးကလေးတစ်ချောင်း တည်းကော့ထောင်ကွေးနေ၏။ ဤကား အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော ဘဲထီး၏ အင်္ဂါ။ ထို့ပြင်ဘဲထီးတို့ မည်သည်မှာ အသံကိုကျယ်လောင်စွာ မမြည်တတ်ချေ။ ရွီးရွီးရွဲရွဲမျှသာ။ ဘဲမတို့ကား တဂတ်ဂတ်နှင့် ဆူညံအောင်အော်တတ်ကြ၏။

ယခုထွေးလုံးတို့အိမ်မှာ ဘဲထီးနှစ်ကောင်၊ ဘဲမ သုံးကောင်။ ဘဲတို့မည်သည် ကြက်နှင့်မတူ။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ထိုးခြင်းဆိတ်ခြင်းမရှိ။ အလွန်သင့်မြတ်ကြ၏။ စားအတူ သွားအတူ အိပ်အတူ။ သူတို့သည် တစ်ကောင် ကောင်ကိုခေါင်းဆောင်ထားတတ်၏။ ထိုခေါင်းဆောင်ရှေ့ကသွားလျှင် အားလုံးနောက်ကလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်ရပ်လျှင်ရပ်၏။ ခေါင်းဆောင်အိပ်လျှင် စုပြုံအိပ်ကြ၏။

ထွေးလုံးတို့အိမ်က ဘဲအုပ်မှာ ‘မဲလုံး’မည်သော ဘဲနက်ကြီးက ခေါင်းဆောင်။ သူသည်အကောင် အထွားဆုံး ဘဲချော ဘဲလှကြီးဖြစ်၏။

ထွေးလုံးသည် သူ့ဘဲများကို ကြည့်မဝ၊ ရှုမငြီး။ သူ့ဘဲတို့သည် နာမည်ကိုသူ ခေါ်လျှင် လာတတ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တီတူးကျွေးလေ့ရှိ၍ ထွေးလုံးသာ ရှေ့က ပေါက်ပြားသို့မဟုတ် တူရွင်း ထမ်းသွားလျှင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်ထွေးလုံးက ပြောစမှတ်ပြု၏။ နွားကကြိုးနဲ့ဆွဲမှ မောင်းမှရတာ၊ ကျွန်တော့ဘဲတွေကတော့တူရင်း ပေါက်ပြားနဲ့ဆို ဘယ်ခေါ်ခေါ်ရတယ်။

သူ့ဘဲတွေသူ အလွန်ချစ်လှ၏။ “ထွေးလုံး မင်းဘဲတွေရောင်းမလား”မေး၊ “တစ်ကောင်ကို တစ်ရာပေးတောင်မရောင်းဘူးဗျ”

သို့နှင့် တစ်နေ့သောညနေ ထွေးလုံးကျောင်းမှ ပြန်အလာခါတိုင်း သူလာတာမြင်လျှင် တံခါးဝသို့ ပြေးလာကြိုလေ့ရှိသော ဘဲတွေတစ်ကောင်မှ မမြင်။ ဒါနဲ့အိမ်ပေါ်တက်လွယ်အိတ်ကိုချိတ်ပြီး ဘဲခြံများ သွားအိပ်နေသလားဟု သွားကြည့်တော့လည်း တစ်ကောင်မျှ မတွေ့။ ထို့ကြောင့်

“အမေရေ... ကျွန်တော့် ဘဲတွေကောဗျ”

အော်တော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှ သူ့အမေက

“ဟဲ့... ရှိမှာပေါ့ဟဲ့”

“ခါတိုင်းလို ကျွန်တော့လဲ လာမကြိုဘူး၊ ဘဲခြံထဲမှာလဲမရှိဘူး”

“ဟဲ့....ခြံဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ချုံကြိုချုံကြားထဲ ဝင်ချင်ဝင်နေမှာပေါ့”

သို့သော်ထွေးလုံးသည် ဘဲမထွက်နိုင်အောင်ကထားသော သူတို့ခြံထဲ ခြေရာချင်းထပ်အောင် ရှာသော်လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့တော့ပြီ။ အပြင်ထွက်သွားရအောင် အပေါက်လည်း တစ်ခုမျှမတွေ့။

“အောင်မယ်လေး.... ကျွန်တော့ဘဲတွေ ပျောက်ကုန်ပါပြီဗျ၊ ဒီတစ်အုပ်လုံး ဘယ်သူခိုးသွားသလဲ”

ဆယ့်တစ်နှစ်သားရှိပြီဖြစ်သော ထွေးလုံးသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုလေ၏။

“အိမ်မှာအမေရှိရက်သားနဲ့ မသိဘူးလားဗျ၊ ဘဲမဆိုတာ သူ့ဖမ်းရင် အင်မတန်အော်တာ”

မိခင်ဒေါ်သန်းရွှေသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ရေကပြင်ထွက်လာကာ သူ့သားဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ စဉ်းစားနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုသတိရလျက်ယယ

“လူကလေး ဒီနားလာစမ်း” သူ့သားကို အနီးသို့ခေါ်လိုက်ပြီး

“နေ့ခင်း ငါအိပ်ရာထဲ တုံးလုံးလဲ့နေတုန်းက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က တောဘဲငန်းတွေအော်သံ ငါကြားလိုက်မိတယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟ၊ နင့်ဘဲတွေက ရိုးရိုး အိမ်ဘဲမှမဟုတ်ဘဲ တောဘဲငန်းမဥက ပေါက်တဲ့ တောဘဲငန်းတွေ မဟုတ်လား”

ထွေးလုံးရုတ်တရက်စဉ်းစားမိကာ...

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ အမေ”

“ဒီရာသီ တန်ဆောင်မုန်းနတ်တော်လဆိုတာက တောဘဲငန်းတွေမြူးချိန်၊ သူတို့ကလေးတွေ အပျံသင်တဲ့အချိန်၊ အဲဒီတော့ သူတို့အုပ်တို့ရွာဖြတ်လာရင်းနဲ့ မင်းဘဲလေးတွေ မြင်တော့ သူတို့အမျိုးမှန်းသိပြီး အပေါ်ကခေါ်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်မယ်ဟေ့”

ဒေါ်သန်းရွှေသည် ရေရေလည်လည် သဘောပေါက်လာဟန်နှင့်

“ငါ့စိတ်ထဲသင်းတို့နယ် ငါ့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ဘာလို့ဝဲလှည့်အော်နေကြပါလိမ့်လို့ အောက်မေ့မိသေး၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ မင်းဘဲကလေးတွေကလဲ သူတို့အမျိုးမှန်းသိပြီး သူတို့လိုပဲ အပေါ်ကိုပျံကြည့်လိမ့်မယ်၊ သူတို့အတောင်အလက် စုံနေပြီပဲ၊ သူတို့ပျံနိုင်မှန်းလဲသိရော လိုက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘဲကလေးတွေဆုံးပြီထား၊ သူတို့ပြန်မလာကြတော့ဘူးလား”

ထွေးလုံး ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး မြေကြီးထောက်၍ ငိုကြွေးလေ၏။ မိခင်သည် သားအားကရုဏာသက်လှစွာ ရေကပြင်မှဆင်းလာပြီး မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးရင်း....

“တိတ်စမ်းပါဦးသားရယ် ဒီမှာ သူတို့ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ သူတို့အိပ်ရာရှိတဲ့ဌာနကို ပြန်မလာဘူးလို့လဲ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီဘဲအုပ်ဟာ ဒီအချိန် သူတို့အိပ်တန်းမပြန်ကြသေးပါဘူး၊ တို့ရွှေကြာအင်းထဲမှာ ရှိချင်ရှိနေဦးမယ်”

ဤစကားကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွေးလုံးသည် ငေါက်ခနဲထပြီး သူ့ဘဲခေါ် အာဏာတည်ပေါက်ပြားကို ထမ်းကာ ရွှေကြာအင်းရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း သုတ်ခြေတင်လေသတည်း။

“ဟဲ့ နင့်ဘဲတွေ တွေ့တွေ့မတွေ့တွေ့ အပြန်နွားသားအမိတော့ မခဲနော်”

သူ့အမေက လှမ်းမှာလိုက်သေး၏။ ဒေါ်သန်းရွှေကတော့ ဘဲတွေကို သံယောဇဉ်ရှိပုံ မပေါ်လှပေ။ သူ့နွားသားအမိကိုသာ တွယ်တာ၏။

ထွေးလုံးကား သည်အချိန်မှာ နွားတွေကိုတယ်ပြီးဂရုမပြုနိုင်။ ညိုမတို့ထားရာ စားကျက်ထဲရောက်၍ ကြန်စုံတပဲပဲအော်လျက် သူ့ကိုခေါ်သည်မှ လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ ရွှေကြာအင်းဆီသို့သာ အမြန်ပြေးသည်။ ကမ်းပါးရောက်သော် ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကမ်းမှ ခဲတစ်ပစ်လောက်အကွာတွင် ဘဲတစ်အုပ်။ ကျွဲအုပ်ထဲတွင် ကိုယ့်ကျွဲကိုယ် မှတ်မိသကဲ့သို့ ထွေးလုံးသည် ဘဲအုပ်ထဲတွင် သူ့ဘဲသူ မှတ်မိလေသည်။

“ဟေ့ မီးခိုး၊ မဲလုံး၊ ဖြူရော်၊ ဝါနု၊ ရင်ကျား”ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် တအားအော်ခေါ်သော် ဘဲအုပ်သည် လန့်၍အထက်သို့ပျံတက်လေ၏။ ထိုအခါ ထွေးလုံးက ပေါက်ပြားနှင့်မြေကြီးကိုကုန်း၍ ပေါက်ပြ၏။ ယင်း၌ဘဲငါးကောင်သည်

ဘဲအုပ်မှခွဲထွက်လာကာ သူ့ဆီသို့ဆင်းလာ၏။ မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထွေးလုံးသည် သူ့ဘဲများကိုပွေ့ဖက်ယုယကာ....

“အောင်မယ်လေး ငါနှင့်တို့ပျောက်သွားပြီမှတ်လို့ ရင်ထဲပူလိုက်ရတာဟယ်၊ ဩော်... နင်တို့က ရေထဲက ဝါးစားတဲ့အမျိုးကိုး၊ ငါးကျွေးပါ့မယ်ဟယ်” ဆိုပြီးနောက် သူ့နောက်ကလိုက်လာသည့် သူ့ဘဲများနှင့်အတူ ငါးလူးတွင်းတွေ လျှောက်နှိုက်ရာ ငါးရဲ့ခေါင်းတို၊ ငါးပနော်၊ ငါးသင်းအုံတစ်ကောင်စီရသဖြင့် ဤသုံးကောင်ကို ပေါက်ပြားနှင့် တုံးတစ်ပြီး ဝေခြမ်းကျွေးမွေးလေ၏။ ပြီးသော်...

“ကဲကုန်ပြီ၊ ဒီနေ့တော့ တော်ကြဦးစို့၊ အိမ်ပြန်မယ်” ဆိုပြီး သူက ပေါက်ပြားထမ်း၍ ရှေ့မှဝမ်းဘဲများကနောက်မှလိုက်လာကြသည်။ နွားသားအမိရှိရာသို့ ရောက်သည်၌ ညိုမကြီးကို မောင်းတံမှဖြုတ်၍ အိမ်ပြန်ကြရာတွင် ကြန်စုံက ဝမ်းသာအားရ အမြီးထောင်လျက် တပဲပဲအော်ကာ ရှေ့မှပြေး၊ မအေကြီးကလည်း တစ်နေ့လုံး ချည်ထားတာ ကြိုးညောင်းသဖြင့် သားနောက်က အတင်းပြေးလိုက်၊ ထွေးလုံးကလည်း သူ့ဘဲတွေပြန်တွေ့သောကြောင့် အလွန်ရွှင်မြူးပြီး အားလုံးပြေးကြလေရာ ဘဲတို့မှာ ကုန်းကြောင်း လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မမီနိုင်သည့်အတွက် အထက်ပျံ၍လိုက်ကြသည်တွင် နွားအော်သံ၊ ဝမ်းဘဲတောင်ပံခတ်သံတို့နှင့် ရွာအဝင်ဝယ်တစ်ရွာလုံးမှာ အထူးအဆန်းပဲ လူတိုင်း တအံ့တဩလှမ်း၍ ကြည့်နေကြလေရာ အိမ်မှ ဆီးကြိုနေသော သူတို့အမေလည်း မည်မျှဝမ်းသာလိမ့်မည်နည်း။

စာရှုသူလည်း ဝမ်းသာပါစေ။

ကဲ ဤဝတ္ထုတွင် လူသား၊ နွားနှင့် ဝမ်းဘဲတည်းဟူသော သတ္တဝါသုံးမျိုး၏ မေတ္တာကို ဖော်ကျူးသည်ဖြစ်သောကြောင့် သိကြားနတ်များက ကောင်းချီးပေးသော အားဖြင့် ကောင်းကင်မှ နတ်ဩဇာသီးသုံးလုံး ကျလာသည်ဆိုပါစို့။ စာဖတ်သူက တစ်လုံးစားပါ။ စာရေးသူအား တစ်လုံးပေးပါ။ ကျန်တဲ့တစ်လုံးတော့ ကျန်တဲ့လူတွေ စားပါစေဗျာ....။